HLAS NÁRODA

"Vy representujete
ve svobodném světě vlast.
Vlast potřebuje lásku a pomoc.
Buďte svorni!
Jen svorným Bůh požehnává."
JOSEF KARDINÁL BERAN
arcibiskup pražský.

(VOICE OF THE NATION)

TEL.: (312) 762-2044

Udržení českého vědomí, řeči a novin v Americe žádá osobní oběti a nadšené spolupráce každého z nás.

Second Class Postage Paid at Chicago, Ill.

Return Postage guaranteed, Chicago, Ill. 60623 | Roč. (Vol.) II. — Číslo 40. | Sobota (Saturday) 1. října (October) 1977 | Cena 25 centů

ENGLISH SECTION INSIDE

Dne 4. října r. 1965 o svátku sv. Františka z Assissi — rozdavače vnitřního míru lidským duším, navštívil svatý Otec Pavel VI. na čtrnáct hodin Spojené státy a v budově OSN v New Yorku pronesl francouzsky historickou řeč, jejíž obsah se dá shrnout do čtyř slov: "Už nikdy víc válku!" — Hořejší obrázek zachycuje sv. Otce Pavla VI. na letišti presidenta Kennedyho v New Yorku při jeho pozdravu na rozloučenou všem americkým občanům před zpátečním odletem do Říma.

K osmdesátinám sv. Otce papeže Pavla VI.

Chicago. — Minulé pondělí 26. září se dožil Kristův náměstek a Petrův následník, biskup Říma, papež Pavel VI. Giovanni B. Montini svých 80. narozenin. Kromě kloubového revmatismu, který jej v posledních letech sužuje velikými bolestmi — (které sv. Otec obětuje za pronásledované křesťany všude na světě a zvláště v komunistických zemích) — je duševně stále velmi čilý a neúnavně činný. Minulou neděli jsme se při české svatováclavské mši u sv. Prokopa v Chicagu snažili upřímně modlit za jeho zdraví a na všechny jeho úmysly. Situace Kristovy Církve ve světě nebyla sice nikdy růžová a celá církev byla — přesně podle Kristovy předpovědi z Evangelia — v každém věku lodicí na rozbouřeném moři světovládných plánů, vždy sice jen dočasných pánů tohoto světa, ale přesto pánů, kteří si přejí, aby byla v jejich službách. Avšak jako není lehké být americkým presidentem — (Brežněv to má s katy GPU lehčí) — není lehké být papežem a zavděčit se nejen světu, ale i všem věřícím katolíkům z různých ras a národů.

Všem čistě lidským hlediskům různých novinářů, politických pozorovatelů a televizních zpravodajů navzdory, jsme jako věřící katoličtí křesťané přesvědčeni, že i uprostřed všech změn tohoto světa a se všemi sociologicko-politickými a hospodářskými problémy dnešní doby Kristova církev neumírá, ale naopak žije a v nových katakombách moderních mučedníků a vyznavačů jí klíčí už dnes nový mohutný rozkvět pro 21. století, jehož lidem nezbyde než se vrátit k Bohu a lépe, poctivěji a opravdověji uvádět ve skutek Kristův evangelijní návod k šťastnému životu a uspořádání věcí lidských zde na zemi — pro věčnost.

Spojené státy mají nejbohatší uhelné rezervy světa

Chicago. — Spojené státy vlastní nejbohatší uhelná ložiska na světě. Známé rezervy se odhadují na 1,600 bilionů tun, a rezervy dosud neznámé mohou obsahovat stejně velké množství uhlí. Podle dnešních běžných technik těžby uhlí by z těchto rezerv bylo za ekonomicky vhodných podmínek možno vytěžit asi 437 bilionů tun uhlí, což při stále vzrůstající spotřebě by vystačilo asi na 360 let.

Dosud se uhlí dobývalo hlavně ve státech Kentucky, Virginie, Západní Virginie a Pennsylvánie. V roce 1976 se vytěžilo celkem 671 milionů tun; z toho 65 procent spotřebovaly elektrárny, 24 procent průmyslové podniky, 1 procento domácnosti a 10 procent bylo vyvezeno do ciziny.

Největší uhelné rezervy však existují ve státech Wyoming (122 bilionů tun) a Montana. Tamní uhlí je skryto jen v hloubce pouhých 40 metrů — a jeho vrstvy jsou nezvykle bohaté: jsou 15 metrů široké a 10 metrů silné, což nemá obdoby nikde jinde na světě. Nevýhodou však je, že tato ložiska uhlí jsou velmi vzdálená od míst, kde se uhlí potřebuje; proto jich dosud nebylo prakticky využito.

V Carterově plánu o rozšíření těžby uhlí se chce čelit této nevýhodě různým způsobem: 1. přímo na místě mají být postaveny elektrárny a vyrobený elektrický proud má být odváděn do vzdálených míst spotřeby, protože je snažší odvádět elektrický proud než přepravovat na dálku uhlí; 2. ve Wyomingu budou za 50 bilionů dolarů postaveny továrny na výrobu syntetického gazolinu z uhlí; 3. jinde má být uhlí přeměňováno v plyn nebo v prach, který pak bude vodou v potrubí poměrně snadno přepravován na větší vzdálenosti. První potrubí pro přepravu práškového uhlí vodou bude postaveno ve státě Arkansas.

Už nyní se konají pokusy s přeměnou uhlí na právě uvedené produkty v Chicagu, v Argonne National Laboratory a v Pennsylvánii.

Sloupek informací

O "EUROKOMUNISMU" V KRIZI

A ZE STŘEDNÍ EVROPY PŘED 30 LETY

Pojem "Eurokomunismus" vznikl před několika roky jako společný jmenovatel pro politiku některých evropských komunistických stran, která se v mnohých i zásadních otázkách lišila od kurzu Moskvy. Řada západoevropských komunistických stran například odsoudila okupaci Československa v roce 1968 a s postupem času projevovala stále větší ochotu vzdát se myšlenek na "diktaturu proletariátu" a naopak přijmout do programu zásady parlamentní demokracie.- Za pilíře "Eurokomunismu" platili a pro někoho dodnes platí komunisté italští, francouzští a v poslední době i španělští.

Na Západě převažoval názor, že jde jen o novou taktiku komunistů z nesovětské části Evropy, zacílenou na získání účasti ve vládách — a Kremlem schválenou. Možná to bylo po určitou dobu pravda, nyní však je jisté, že podle názoru Sovětů se s ní zašlo moc daleko, neboť leckde se "Eurokomunismus" stal reálnou politikou, jejíž ozvěna zasáhla i satelitní státy a podpořila tam ideologický neklid. Ve Sloupku z 2. července jsem citoval z útoku sovětského časopisu NOVAJA VREMJA (Nová doba) na názory, které ve své knize "Eurokomunismus a stát" vyslovil vůdce španělských komunistů Santiago Carrilo. NOVÁ DOBA — připomeňme si — vychází v sedmi jazycích. Zářijové číslo přineslo obsáhlý článek Jurije Nilova na téma "'Eurokomunismus' a taktické cíle antikomunistů" — a v něm je "Eurokomunismus" již produktem "imperialistické politiky, která je zaměřena na rozkol komunistického hnutí".

Podle autora má tato politika čtyři hlavní cíle. Prvním je "docílit rozkolu mezi komunistickými stranami socialistických a kapitalistických zemí"; druhým prý pak "rozkol mezi komunistickou stranou Sovětského svazu a komunistickými stranami ostatních socialistických zemí" (— které by raději byly "evropské", než moskevské! Pozn. J.N.). "Buržoazní, antikomunistický eurokomunismus" má podle NOVÉ DOBY jako třetí cíl "rozkol mezi komunistickými stranami v kapitalistických zemích" a konečně "přerod komunistických stran" například v sociálně-demokratické.

Mezinárodní publikovaný útok na španělského komunistického předáka a nyní stat Jurije Nilova lze hodnotit jako veřejné vyhlášení "Eurokomunismu" za úchylku od moskevských pravidel bolševismu. Kdo se v které komunistické partaji bude dívat tím směrem, ten to dříve nebo později nějak "odnese".

□

NAHLODANÉ PILÍŘE "EUROKOMUNISMU"

Jedním z nich — řekli jsme si — byla Francouzská komunistická strana. Její vedení slyšelo kremelské varování ještě než bylo vyhlášeno komunistické veřejnosti. Ukázalo nám to velmi názorně zradikalizování požadavků pro společný program "Lidové fronty" komunistů, socialistů a levicových radikálů, o němž jsem referoval ve Sloupku ze 17. 9. Stručně opakuji: komunisté chtěli více znárodňování bez náhrady, zvýšení minimálních platů z měsíčních $340 na 140 při 40-hodinovém týdnu a dále například přerušit jakoukoli spolupráci s NATO.

O druhém víkendu v září se konala tradiční slavnost-jarmark, k němuž zve tiskový orgán Francouzské komunistické strany L'HUMANITÉ do pařížského předměstí La Courneuve. Nad stánkem s kandovaným ovocem (například) skvěl se nápis "Znárodňování je cesta k mnohem krásnějšímu životu", jehož vidinu "dokazoval "zvláštní "ústřicový bar" atp. Potěmkinovská propaganda . . .

V následujících dnech se sešli vůdcové členských stran "Lidové fronty" a na některých z více než 70 bodů společného programu se jakžtakž shodli, avšak v zásadních (např. znárodňování) nikoliv. Jako první odešel demonstrativně ze schůze vedoucí levicových radikálů Robert Fabre'... Je prý možné, že dojde k dalšímu jednání, ale málokdo z francouzské politické scény tomu věří. Do parlamentních voleb v březnu 1978 půjdou zmíněné strany asi každá po svých.

Požadavky francouzských komunistů ukázaly, že strana se rozhodla jít cestou poslušnosti vůči Moskvě. Pravděpodobně jí to odvede řadu voličů, přilákaných její "eurokomunistickou" linií, avšak to neznamená, že přestává být nebezpečná. V odborových organizacích — (uniích) — má nadále rozhodující vliv kterým může zneužívat demokratického práva na stávky, jejichž důsledky netřeba rozvádět. —

Druhý sloup-pilíř "eurokomunistického' 'směru — Komunistická strana Itálie — sice dále trvá na svých stanoviscích, k nimž patří názor, že komunista může myslet i nemoskevsky — ale i ona je nahlodána.

Z loňských červnových voleb vyšla KS Itálie — jak známo — jako vítěz v mnoha provinciích, v celostátním měřítku se 34 procenty hlasů jako strana, bez jejíž spolupráce se nedá zemi vládnout. A její funkcionáři toho plně využívají a derou se k důležitým úřadům, kde jen mohou. Ve státně-monopolní rozhlasové a televizní společnosti RAI je dnes komunistický novinář Alesandro Curzi "spoluředitelem" regionálních programů, bývalý šéfredaktor komunistického časopisu "Paese Sera" Giorgio Cingoli se stal asistentem generálního ředitele RAI. Podobně se hrnou do funkcí například ve velkobance Monte dei Pashi di Siena, v níž největším podílníkem je stát . . .

V příkladech by se dalo pokračovat hlavně zprávami z provincií, kde komunističtí vítězové dělají přesně, nebo i více než to, co vytýkali představitelům vládnoucích stran Itálie. Ukazuje se, že zvláště mladí příslušníci strany jsou tím znechuceni — jejich partaj jim byla "čistou", nekorupční, nyní jí prý "hrozí ztráta panenství", jak napsal jeden z nich.

Ti v Moskvě asi již hledají cestu, jak z "eurokomunistických" myšlenek a demoralizace v řadách italských komunistů udělat jednu žalovatelnou, záležitost. Potom bude jen otázkou času, jestli generální tajemník Enrico Berlinguer, původním myšlením stalinista (podobně jako George Marchais, vůdce Francouzské komunistické strany, pozn. J.N.) — ustoupí třeba i od toho odsouzení okupace Československa, jen aby nevešel v podezření, že má něco proti vševědátorům bolševismu se sídlem v Kremlu. —

□

STŘEDNÍ EVROPA PŘED 30 LETY

Vzpomínka na tu dobu není marná. Tehdy na podzim 1947 začaly konečné přípravy k spiknutí proti Československé republice, ještě jakž-takž demokratické v rámci Národní fronty. Upomenula mě na to mimo vlastních vzpomínek i pozoruhodná knížka Francois Fejtö "Le Coup de Prague 1948" (Pražský převrat), kterou jsem dostal z Francie od distributora protikomunistické, ale i pračeské literatury. (Prozradím adresu: Alois Čížek, 37, Av. J. Segrettin, Gagny 93220, Francie.)

François (Ferencz) Fejtö je původem Mad'ar, ale již od 50. let žije ve Francii, kde býval (a možná ještě je) — komentátorem komunistického vývoje pro Agence France Press. V r. 1964 byl autorem znamenité kapitoly o mad'arském komunismu v 1. svazku edice "European Communism", kterou začal vydávat (po druhém svazku přestal) Massachusetts Institute of Technology v Bostonu. Jeho knížku o pražském puči jsem si objednal kromě jiného proto, abych se poučil, jakže se nyní dostal k československým věcem.

První pozoruhodnost spočívala v tom, že autor věnoval ("dédié") svoji knížku "à M. Prečan" a to již někdy začátkem roku 1976, protože jeho zápisky mu umožnily knihu sepsat. "Monsieur" (to je to "M") Prečan je dr. Vilém Prečan, kterému bylo loni v listopadu povoleno "studijně" vycestovat i s rodinou do Záp. Německa, kde nedávno požádal o azyl. Z toho, co vím o čs. komunistických historicích, mohu potvrdit, že dr. Prečan patřil k nejpovolanějším. Francois Fejtö nemohl v té době zvolit lepší pramen pro svoje informace o chystaném převratu v Československu.

V knížce je mnoho zajímavostí. Tak např. na str. 96 se z vysoce komunistických pramenů dovídáme, že Milovan Djilas, pozdější autor "Nové třídy", kritiky komunistické společnosti a proto podnes cosi jako vězeň bývalého svého přítele maršála Tita — nazval v roce 1947 generála de Gaulla "Michajlovičem Francie", tedy čímsi jako fašistou, v komunistické terminologii . . .

Poučujeme se poprvé o přesném datu oné konference v polské Szklarzske Porebe, která — víme teď — ve dnech 22. až 27. září 1947 změnila kurs devíti komunistických stran, sovětské a šesti "lidově demokratických", tehdy včetně Jugoslávie, a francouzské a italské na "studenou válku" proti Západu. Tam v onom nepatrném místečku na mapě bylo rozhodnuto o založení "Informačního byra komunistických stran", které bylo v dané době jakousi náhražkou za bývalou Kominternu, Komunistickou Internacionálu, jež byla za války zrušena, aby se západním spojencům SSSR "dokázalo", že nejsou úmysly o exportu komunistické ideologie.

Fejtöho knížka potvrzuje na základě údajů dr. Prečana, že hlavním předmětem jednání byla tehdy v září 1947 otázka Československa: jak dostat ČSR pod plnou kontrolu, která tehdy ještě neexistovala. Zajímavá je pak zvláště šestá kapitola o "přípravě převzetí moci silou", k níž se v příhodné době vrátím.

Dodávám, že z jiných pramenů mohu doložit, že na zakládající schůzi Kominformy (zkratka pro Informační byro) byli kritizováni italští a francouzští komunisté pro tu politiku, která dnes spadá pod pojem "Eurokomunismus". Možná je ten vřed rakovinového původu . . .

J. Netík

HLAS NÁRODA

(VOICE OF THE NATION)

Týdeník, věnovaný zájmům amerických Čechů, čs. exilu a potřebám našich drahých doma

BOHU, CÍRKVI, NÁRODU

VYDÁVÁ:

"VELEHRAD", českoamerické kulturní středisko,
CZECH-AMERICAN HERITAGE CENTER, INC.
2657-59 S. LAWNDALE AVE., Chicago, Ill. 60623

Telefon: 762-2044

ŘÍDÍ: Dp. VOJTĚCH VÍT, O.S.B.
s redakčním kruhem

ROČNÍ PŘEDPLATNÉ: v USA $15.00

Redakce si vyhrazuje právo zaslané články a dopisy zkrátit aniž by tím byl změněn jejich původní obsah. Pokud jsou články podepsané autorem, nemusí se redakce s jejich obsahem ztotožňovat. — Zaslané rukopisy se nevracejí.

Second Class Postage Paid at Chicago, Illinois

October 1, 1977 — Vol. II, No. 40.

Při prodeji a koupi domu vám svědomitě a ochotně poradí

VIC TĚŠÍNSKÝ

Telefon: 749-4422

Jax Realty

6531 W. Cermak Rd., Berwyn

Investice — půjčky
Dlouhá léta zkušenost

HODLÁTE SE STÁT PANEM DOMÁCÍM?
PRODÁVÁTE SVŮJ DŮM ČI LOT?

CHRISTIE'S REAL ESTATE

VÁM SVĚDOMITĚ POSLOUŽÍ.
26th STREET AREA — SOUTHWEST SUBURBAN
SALES — APPRAISALS — MORTGAGE

3617 W. 26th St., Chicago, Ill. 60623 Phone 277-7800

Kristina Moysiyakha — Alexandra Moysiyakha-Lala
Brokers

MSGR. PETR LEKAVÝ:

Svědectví dobrým ženám

(K neděli kněžských a řeholních povolání — 9. října)

V neděli, letošního 19. června 77 byl v Římě prohlášen za svatého náš krajan Jan Nepomucký Neumann z Prachatic, 4. biskup filadelfský. Jeho matka Anežka, rozená Lebišová, byla českého původu a měla svým příkladem a výchovou na syna značný vliv při volbě jeho kněžského povolání. Otec Filip Neumann přišel do Čech ze západního cípu Bavorska až někde pod Aschaffenburgem na řece Mohanu, a zůstal tam zřejmě proto, že se po svém brzkém ovdovění s Anežkou Lebišovou oženil. Byl to dobrý křest'an a pilný pracovník. Od rána do noci se věnoval výrobě a obchodu s punčochami. Jeho vnuk-redemptorista Berger — o něm říká: "Byl to velmi pilný muž. Nikdy nezaháleł. Měl ve zvyku jít brzy večer spát a časně ráno byl již v práci." Vynikl také svou péčí o blaho obce a o obecní chudé.

Matka Anežka začínala den mší svatou, na niž dle možnosti brávala některé ze svých dětí. Mladý Jan byl brzy ministrantem a vzorem mladým chlapcům svého věku. Matky jej dávaly svým klukům za vzor. On sám ovšem žertovně a pokorně dodává ve svém vlastním životopise: "Bylo to tím, že mi matka občas dala krejcar." Jeho kamarádi potom svým matkám říkávali: "Dejte mi krejcar a půjdu také."

Skoro jen namátkou světec mluví tu a tam ve svém životopisném zápisu den před svým biskupským svěcením o vývoji svého povolání. Píše doslova: "Nemohu říci, že jsem od dětství cítil náklonnost ke kněžství. Ovšem, doma jsem měl malý olověný oltář, skoro denně jsem ministroval při mši svaté, ale moje představa o kněžství byla příliš vysoká, než aby se mi zdála dosažitelnou. Naše stará služebná, známá jako přísná kajícnice, jednou, když jsem se podle domácího zvyku modlil nahlas před jídlem, a nedopatřením jsem místo tří křížků na čele, na prsou udělal velký latinský kříž, řekla: "To se podivejte, náš Honzíček bude knězem!" — Moje matka vypravovala tuto příhodu při různých příležitostech, přejíc si, abych se stal jednou knězem."

Tato malá příhoda je i jinak pozoruhodná. Světec ji zapsal do svého německy psaného životopisu o nějakých 30 let později česky. Dokazuje to, že rodina byla dvojjazyčná. Česká služebná byla jako člen rodiny a říká "náš Honzíček" a matka to nepochybně vyprávěla česky, že to světci tak utkvělo. Kardinál Krol, arcibiskup filadelfský, říká dokonce v předmluvě k anglickému překladu Neumannovy autobiografie, která letos vyšla: "Ačkoliv má německé jméno, biskup Neumann se pokládal za Čecha, a čeština byla jeho mateřštinou, ale již v dětství se naučil německy, druhé moderní řeči ze šesti, které ovládal." (The Autobiography of St. John Neumann CSSR, ed. Daughters of St. Paul, Boston, Mass., 1977.)

V každém životě jsou kritické chvíle; tak tomu bylo i v životě mladého Neumanna: "Každé tři měsíce jsme chodívali ke zpovědi. Pokud si vzpomínám, bral jsem přijímání svátostí vždycky vážně. Základní výchova v rodném domě a vzpomínka na zbožnost v otcovském domě mne chránily, abych neupadl do osidel, v nichž se ztratila většina mých spolužáků. Na konci roku 1827 jsem se cítil tak zhnusem studiem, že jsem vážně pomýšlel během prázdnin toho nechat. Zase jsem se však dal lehce přemluvit svojí matkou a zemřelou sestrou, abych ve studiích pokračoval." (Jde tu o druhorozenou sestru Veroniku, která zemřela bezdětná r. 1850. Její manžel byl Antonín Kandl z Prachatic.)

* * *

Konečně přišel pro Jana čas definitivního rozhodnutí. "A když přišla chvíle, že jsem se měl na konci filosofie rozhodnout pro theologii, práva nebo medicínu, měl jsem spíše náklonnost pro tento poslední obor... V té nejistotě volby povolání jsem přišel na podzim 1831 domů a shledal jsem, že otec byl nakloněn dovolit mi studium medicíny v Praze, ač s tím byly spojeny značné výlohy. Matka tím nadšena zrovna nebyla. Vysvětlil jsem jí, že neznám nikoho, kdo by podporoval moji žádost o přijetí do semináře, kde se dalo studovat zdarma. Ona však přece jen myslela, že bych to měl zkusit. Složil jsem tedy žádost a poslal ji po zvláštním poslu do Českých Budějovic na biskupskou konsistoř. Krátce na to jsem dostal přípis, že jsem byl přijat na studium bohosloví v semináři v Budějovicích. Od té chvíle jsem už nepomýšlel na medicínu, ani na práva, a vzdal jsem se skoro úplně i studia fysiky a astronomie, jimiž jsem se přednostně zabýval. A nedělalo mi to těžkosti. Studie, které jsem až dosud konal, měly aspoň tu výhodu, že jsem nepromrhal čas, a že můj duch byl lépe připraven k vznešenějšímu studiu bohosloví."

*

Čtyři léta bohosloví rychle uběhla. V té době se Neumann rozhodl, že půjde po pastorálních zkušenostech za misionáře do Ameriky, buď k přistěhovalcům nebo k Indiánům (Berger). Nadšení v něm budily články a dopisy misionářů, zvláště Slovince Bedřicha Baragy, misionáře u Indiánů a pozdějšího prvního biskupa v Marquette, Wis. (I tento slovanský biskup má proces kanonisační.)

Když bylo celému Neumannovu ročníku odloženo kněžské svěcení pro **přílišný počet kněží v Budějovicích**, Jan viděl, že musí jednat...

Po mnoha doprošováních a psaní, došel konečně cestovní pas na tři roky. Můj otec mi dal svůj souhlas jen velmi nerad, naproti tomu matka se tím zdála být potěšena. Stejně tomu bylo u místního duchovenstva, v našem městečku, zvláště u pana děkana; samé povzbuzování. Když jsem ještě vykonal pout' do Nepomuku, rodného města svého svatého patrona, opustil jsem své rodné město 8. února 1836 bez zvláštního loučení."

Nepochybně modlitby domova šly s ním a doprovázely jej ve všech těžkostech v Novém světě. Matku již nikdy nespatřil, otce viděl při návštěvě v Prachaticích r. 1855. Otec jej dokonce přežil skoro o 10 měsíců, ale oba zemřeli v témže r. 1860; syn-biskup v lednu ve Filadelfii, otec Filip v říjnu v Prachaticích. Matka zemřela r. 1849 a nedočkala se ani radosti vědět na tomto světě, že její syn se stal biskupem. Všichni se však nepochybně s ním radují v nebi.

Dnes můžeme a měli bychom prosit sv. Jana Nep. Neumanna kromě jeho přímluv za všechny naše potřeby i za vznik a růst kněžských i řeholních povolání jak doma v nesvobodné a s ním nám společné rodné vlasti — tak i v rodinách našeho v celém světě roztrouseného exilu.

UPŘÍMNÉ SRDEČNÉ POZVÁNÍ

celé naší krajanské veřejnosti z Chicaga a okolí na slavnost českého

SV. BIŘMOVÁNÍ

spojenou s posvěcením a otevřením česko-amerického kulturního a náboženského střediska

"VELEHRAD"

2657-59 SO. LAWNDALE AVENUE, CHICAGO, ILLINOIS

J. EXC. JAN L. MOŘKOVSKÝ,

sídelní biskup texaské diecése Galveston-Houston,
přijede mezi nás o svátku Krista Krále — V NEDĚLI 20. LISTOPADU 1977.
Účast slíbili i hosté z Říma a jsou zváni všichni naši důstojní pánové v USA a Kanadě, kteří se budou moci v tu neděli uvolnit ze svých pastýřských povinností.

Pan biskup Mořkovský udělí toho dne ve 2 hod. odpoledne svátost biřmování v chrámu Páně Bl. Anežky české (Central Park Ave. a 27. ul. v Chicagu) věřícím našeho původu — dětem i dospělým — kteří dosud neměli nikdy příležitost přijmouti tuto důležitou svátost věrnosti a křest'anské vytrvalosti v Kristově víře a v Jeho církvi.

Prosíme proto všechny zájemce, aby vděčně užili této vzácné příležitosti, která se nám tak hned zase v Chicagu nenaskytne a přihlásili se včas k tomuto českému udělování svátosti sv. biřmování česko-americkým biskupem.

Závěrečné datum závazných přihlášek je 1. listopad 1977. Prosíme vás však — nenechávejte přihlášku až na poslední týden!

Po českých bohoslužbách a udělení svátosti biřmování posvětí pan biskup budovu našeho chicagského "Velehradu". — Po krátkém obřadu posvěcení bude **společná hostina a taneční zábava s hudbou a programem.**

Sledujte laskavě naše pravidelné zpravodajství v Hlasu Národa.
Věříme, že celá naše krajanská obec se při této příležitosti sejde i s mnohými 'přespolními".

TĚŠÍME SE NA VAŠI HOJNOU ÚČAST!

Dr. FRANTIŠEK SCHWARZENBERG,
předseda česko-amerického kulturního střediska "Velehrad"

Otec VOJTĚCH VÍT,
redaktor "Hlasu Národa"

Chicagský "Velehrad"

LOUIS J. WÜST:

Život svatého biskupa Jana Neumanna

(Pokračování z min. čísla)

To nebylo zrovna příznivé pro studium bohosloví, avšak na konci roku měl přesto vyznamenání. Byl to pro něho důležitý rok, neboť se právě v tomto prvním roce rozhořel láskou a horlivostí pro studium bohosloví. Jeho známky z církevních dějin, z biblické archeologie, z úvodu a výkladu Starého zákona byly nejvyšší, jichž bylo možno dosáhnout. Byl také jedním z mála v jeho třídě, jimž bylo dovoleno přijmout postřižiny a nižší svěcení.

V druhém roce semináře studoval klerik Neumann výklad Písma sv. Starého zákona, jazykovědu, řečtinu, pedagogiku, úvod a výklad Nového zákona a kanonické právo. Jeho známky byly zase výborné, s výjimkou pedagogiky, v níž obdržel jen známku chvalitebnou. Jeho chování bylo téměř dokonalé a během toho druhého roku studia v semináři obrátil svůj zájem hlavně na Písmo sv. Mnozí seminaristé se tehdy učili nazpamět' velké části evangelií a epištol. Nevíme, jestli v této věci Neumann přemohl svůj odpor učit se něčemu nazpamět, ale víme, že později měl u sebe stále bibli, a Písmo svaté bylo jeho denní četbou.

Ve volných hodinách měl též u sebe italskou mluvnici, protože se chtěl naučit italsky. Jakmile se s ní obeznámil, začal se učit francštinu, aby prý mohl číst bohoslovecké a duchovní spisy, napsané ve francštině. V kostele rád zpívával české písně a jednomu ze svých spolužáků dával italské lekce v české řeči. Aby se zdokonalili, vyměňovali si dokonce vzájemně dopisy v těch jazycích.

* * *

V té době zároveň začal číst zprávy o tzv. "Leopoldinské fundaci", která byla nedávno založena ve Vídni přičiněním kněze Bedřicha Rese, později biskupa v Detroit. Účelem tohoto spolku bylo šíření zájmu o misie. Společnost pro "šíření víry" založil v Orleansu ve Francii biskup Dubourg z Nového Orleansu v USA a byla prosazena k zdárnému výsledku zbožnou a ráznou Pavlinou Jaricot. Leopoldinská fundace byla jeho vídeňskou odbočkou.

Mezi prvními skutky dobročinné Leopoldinské fundace bylo, že zaplatila cestovné do diecése Cincinnati v Ohio slavnému misionáři, knězi Bedřichu Baragovi, který měl za zpovědníka redemptoristu, pozdějšího svatého Klimenta Hofbauera. Ten slavný "Apoštol Indiánů kmene Chippewa" poslal dlouhé a zajímavé dopisy právě

(Pokračování na str. 5)

DOBA "BĚHEM ROKU"

27. NEDĚLE "BĚHEM ROKU"

VSTUPNÍ MODLITBA: Všemohoucí, věčný Bože, — v bohatství své lásky dáváš prosícím více, — než si zasluhují a žádají. — Voláme k tobě: — Zahrň nás milosrdenstvím, — odpusť nám naše viny a dej nám i to, — oč se ani neodvažujeme prosit. — Skrze tvého Syna Ježíše Krista, našeho Pána a Boha, který s tebou v jednotě Ducha svatého žije a kraluje po všechny věky věků.

1. ČTENÍ Z KNIHY PROROKA HABAKUKA
(Hab 1, 2-3; 2, 2-4)

Tak dlouho již volám o pomoc, Hospodine, ty však neslyšíš, křičím k tobě: "Násilí!" Ty však nepomáháš. Proč mi dáváš hledět na bezpráví? Mám se dívat na soužení? Zpustošení a násilí je přede mnou, povstávají hádky, rozléhá se svár.

Tu mně Hospodin odpověděl a řekl: "Napiš vidění, vyryj je zřetelně na desky, aby je každý snadno mohl přečíst. Na určený čas totiž ještě čeká vidění, spěje však k naplnění a nezklame. I když ještě prodlévá, počkej na ně, neboť jistě se splní, nedá se zadržet. Hle, zahynul ten, jenž nebyl upřímný v duši, spravedlivý však bude žít pro svou věrnost."

2. ČTENÍ Z DRUHÉHO LISTU SVATÉHO APOŠTOLA PAVLA TIMOTEJOVI
(2 Tim 1, 6-8. 13-14)

Nejmilejší! Vybízím tě: oživ zase plamen onoho Božího daru, který ti byl dán vkládáním mých rukou. Od Boha jsme přece dostali sílu, lásku a rozvážnost, ne to, abychom byli bojácní! Proto se neostýchej vyznávat veřejně našeho Pána ani se nestyď za mne, že nosím kvůli němu pouta. Naopak: Bůh ti dej sílu, abys nesl jako já obtíže spojené s hlásáním evangelia.

Jako vzoru zdravé nauky se drž toho, cos ode mne slyšel, a měj přitom víru a lásku v Kristu Ježíši. Ten drahocenný svěřený poklad opatruj skrze Ducha svatého, který v nás bydlí.

SLOVA SVATÉHO EVANGELIA PODLE LUKÁŠE
(Lk 17, 5-10)

Apoštolové řekli Pánu: "Dej nám více víry!" Pán jim řekl: "Kdybyste měli víru jako hořčičné zrnko a řekli byste této moruši: 'Vyrvi se i s kořeny a přesaď se do moře', poslechla by vás.

Řekne snad někdo z vás svému služebníku, který se vrátil z pole, kde oral a pásl: 'Pojď si hned sednout ke stolu'? Nerekne mu spíše: 'Připrav mi něco k jídlu a přepásej se a obsluhuj mě, dokud se nenajím a nenapiji; pak budeš jíst a pít ty!'? Děkuje snad svému služebníku za to, že udělal, co mu bylo přikázáno?

Tak i vy, když uděláte všechno, co vám bylo přikázáno, řekněte: 'Jsme jenom služebníci, udělali jsme to, co jsme byli povinni udělat.'"

4. 9. 77 posvětil sv. Otec kapli v Albanu u Castel Gandolfo.

Fulton J. Sheen, Ph.D.,D.D.

POKOJ V DUŠI

(Pokračování z min. čísla)

Mezi freudovskou psychoanalýzou a křesťanským zpytováním svědomí je však hluboký rozdíl. Psychoanalýza má totiž objasňovat nebo odkrývat něco, co by nemohlo objevit sebepečlivější zpytování svědomí. Podle Freuda to, co je skryto v podvědomí, je nepřístupné pro vědomí; nesmí se to vynořit před naším vědomým pohledem. Je to udržováno v podvědomí mocnou silou zvanou »censor«. Protože neexistuje způsob, jak by se duše mohla ponořit do svého vlastního podvědomí a objevit, co tam je ukryto a zavřeno, musí se k vytažení obsahu podvědomí na světlo používat zvláštní techniky. Tuto techniku, známou pod jménem »volné asociace« nebo »interpretace«, používá Freudova psychoanalytická škola.

I kdybychom přijali tyto předpoklady freudovské psychoanalýzy, což není dost dobře možné, zůstává otázkou, je-li udržitelný názor, že podvědomí je docela nepřístupné našemu vědomému zkoumání. Dá se předpokládat, že rozum, přistoupí-li k tomu správným způsobem, dosáhne sám stejného stupně analýzy jako pod vedením třetí osoby. Na toto tvrzení má ovšem Freudova psychoanalytická škola – zvlášť její ortodoxní větev – už připravenu odpověď. Dívají se na přítomnost třetí osoby (neboli analytika) jako na nutnou podmínku, aby došlo k uvolnění. Analytik se na chvíli stává objektem a k němu se upnou v tzv. procesu transference potlačené pudové touhy. Freudovci si myslí, že je to nutným článkem v procesu uspořádání, urovnání a redistribuce »instinktivních energií«. Ale tento argument se nezdá tak přesvědčivý, jak si to myslí analytikové. Neexistuje žádný přesvědčivý důvod pro to, abychom uvěřili v nepostradatelnost samotného mechanismu transference. Pokud jej někdo za nepostradatelný považuje, je to jen zásluhou Freudovy (v tomto nepodstatné) teorie o povaze podvědomí. V poslední době se dokonce mezi některými Freudovými následovníky vyskytly tendence vzdát se některých tvrzení jeho původní teorie. Mezi ně patří právě poučka o nepostradatelnosti transference, o nutné intervenci analytika. Haren Horneyová mluví např. o »sebeanalýze«. Tento název má smysl jen tenkrát, uznáme-li, že si lidská mysl může získat přístup do svého podvědomí.

Psychoanalýza, pokud ve dvacátém století obrátila zájem k nitru lidské duše, znamená pokrok proti sociologiím devatenáctého století, které ze všeho zla na světě obviňovaly chudobu, špatné ekonomické podmínky, volný obchod, vysoká cla nebo politiku. Mimo to, pokud psychoanalýza ukázala na vliv, který má naše duše – třebas i její podvědomí – na naše fyzické zdraví a chování, potvrdila jen velkou křesťanskou pravdu, že nevyrovnaná mysl (ale dokonce i nevyrovnané podvědomí) vede k abnormalitě.

Sv. Tomáš si v mnoha statích stěžuje na právě takové potlačování, na jaké si stěžují psychoanalytici. Lidstvo se odjakživa dívalo na vztah mezi vědomím a podvědomím jako na něco podobného vztahu, jaký panuje na lodi mezi kormidelníkem nahoře a strojovnou s kormidlem dole. (Nepoužíváme zde pojmu podvědomí v technickém významu Freudově). Kormidelník na můstku vidí dopředu, dává příkazy a stanoví kurs, který má loď dodržovat. Jeho příkazy se přenášejí do strojovny na kormidlo a do vody. Podobně udává člověku kurs, který má sledovat, jeho vědomí – přesněji svědomí a vůle. Ale někdy, jsou-li příkazy sděleny do podvědomí, pudům, smyslům a vášním, dojde k jakémusi vzbouření a není jich uposlechnuto. Výsledkem je, že tam dole, v podvědomí strojovny, v podvědomí kormidla, jsou rozkazy špatně provedeny, dojde ke vzpouře, která zanechá na lidské mysli jizvy. A protože jizvy po starých vzpourách mohou nepoznány přetrvávat, nelze popřít, že je někdy užitečné analyzovat i podvědomí – jako je užitečné uklidit v domě harampádí ve sklepě. Při nějaké nenadálé příhodě může být takový úklid naprostou a neodkladnou nutností: vleze-li např. do komína kočka, začne zapáchat celý dům, a pak je nutné okamžitě prohledat všechny »podvědomé« části domu, aby to nahoře nezapáchalo. (Pokud by však psychoanalytikové nadále tvrdili, že lidé nahoře v domě nejsou vůbec odpovědni za nepořádek ve sklepě a za to, že se do komína dostala kočka, musili bychom jim připomenout, že jde o jejich vlastní sklep a o jejich vlastní kočku.)

Psychoanalýze je tedy vymezeno sice důstojné, ale omezené pole působnosti. Vyslovujeme se zde pouze proti

těm psychoanalytikům, kteří by chtěli upřít zpytování svědomí jakoukoli hodnotu a chtěli by je nahradit zpytováním podvědomí. Křesťan se nepře s psychoanalytikem, když tvrdí, že se lidská duše podobá květině s kořeny v bahně, kalu a pozemské nečistotě. Bude se však přít s psychoanalytikem, když soustředěn na kořeny, popírá jsoucnost stvolu, organický vztah listů ke stvolu nebo krásu květu. Tak jako kořen není celou rostlinou, nemůže ani člověk být pochopen v termínech podvědomí. Potká-li nás kdy taková nemoc, že bychom potřebovali zpytovat své podvědomí s pomocí psychoanalytika, ať se nám to nestane náhražkou za zpytování svědomí. To první může být sice někdy nutné, ale nikdy to *nemůže* zpytování světlomí nahradit.

Lékař nám někdy může předepsat lék, který má vyléčit chudokrevnost; to nás však nemůže zbavit nutnosti okysličovat krev dýcháním. Podobně je někdy nutné analyzovat podvědomí, aby se zjistilo, nebyla-li některá představa potlačena či zatlačena. Stále však musíme zpytovat svědomí, abychom zjistili, zda motiv vedoucí k některému činu byl správný či špatný. (A možná, že tím také zjistíme důvod, který vede k potlačení některé představy.) Někdy může být užitečné analyzovat své postoje a duševní stavy; ale vždy je nutné analyzovat svou vůli a rozpoznat její vinu, pokud tu nějaká je. To je daleko nepříjemnější proces než psychoanalýza. Člověk může být hrdý na své postoje, může se pyšnit svou skepsí, svým ateismem, agnosticismem a perverzitou; jeho svědomí se však nikdy nebude pyšnit vinou, hanbou a ubohostí. Špatné svědomí se trápí, i je-li v izolaci. Snaží se uniknout bolestnému sebepoznání tím, že klade odpovědnost někam jinam. Někdy je možno obviňovat jako příčinu nenormálního duševního stavu babičky a dědečky, surové rodiče nebo omezené učitelky v mateřské školce: měli bychom si však jednou pro vždy uvědomit, že by bylo často spravedlivější obviňovat sebe sama, bít se v prsa a vyznat se: » Má vina, má vina, má největší vina. « Snad může člověku někdy pomoci, natáhne-li se na pohovku a dá-li si zkoumat podvědomí; nechce-li se však zříci celé své osobnosti, dát se na pospas někomu jinému, měl by si vyhradit právo, probírat se ve svém duchovním vlastnictví sám, dolovat sám v hlubinách své duše. Ještě se nikdo nestal lepším, protože mu někdo jiný řekl, jak je zkažený: mnoho lidí se však stalo lepšími tím, že se sami vyznali ze svých vin.

Velmi často se stává, že duševní poruchy zmizejí, učiní-li se obsah podvědomí vědomým, známým. (To ovšem nenahradí nápravu zla, spáchaného v neshodě s určitými objektivními kritérii.) Někdy může být morální oporou, vnese-li se světlo vědomí do skrytých obsahů podvědomí. Zná-li subjekt tento obsah, je schopen s ním správně zacházet a může lépe využít nově získaného sebepoznání a věnovat svou energii rozumnějším cílům.

Nikdo nebude popírat, že úspěšnost analýzy záleží na technice jejího provedení, ale technika nenahradí lítost. Psychologie také neproniká do lidských problémů zvlášť hluboko, interpretuje-li člověka v termínech instinktů a instinktivních konfliktů nebo snaží-li se vystopovat u všech konfliktů jejich instinktivní zdroje a tvrdí-li přitom, že lidská osobnost *se neskládá z jiných elementů*. Zvířata mají pouze instinkty, ne však člověk. Zvířecí instinkty jsou tak dobře přizpůsobeny různým situacím, že se do hry zapojují automaticky. Sv. Tomáš zdůrazňuje, že u subracionální bytosti nemůžeme mluvit o rozhodování (i když se nám někdy zdá, jako by o rozhodování šlo). Je to jen interference sil, přitažlivější představa se stává silnější a stává se dominantou chování. Zdá se, že zvířecí instinkty působí podobně jako fyzikální síly, kdy převládne vždy ta silnější. Zvířatům totiž naprosto chybí svoboda, charakteristická pro člověka.

Člověk může hřešit, protože je svobodný; zvířata hřešit nemohou. Možná že hříšník potřebuje sebeanalýzu; jistě však potřebuje k svému uzdravení vnější pomoci. Hluboký rozdíl mezi zkoumáním podvědomí a zpytováním svědomí spočívá v tom, že první zůstává subjektivní a může pacienta uzavřít v jeho vlastním těsném ego jako veverku v kleci. Jak řekl kterýsi psycholog: » Nemůžete vidět to, co hledáte, protože si stojíte ve světle ... « – hledíte sám na sebe, pátráte právě po té věci, která sama hledá. Je to asi tak, jako když člověk chce pozorovat své vlastní usínání. Zpytuje-li však člověk svědomí, vychází rychle sám ze sebe, osvětlen Božím světlem. Je to sám Kristus, kdo se dívá do duše a hledí do svědomí. Proto se v Písmě svatém tak často objevuje myšlenka: » Zkoumej mou duši, Hospodine! « Svítí-li do duše Boží světlo, odvádí duši od ní samé a zbavuje ji tak trápení, jež pramení z nadměrné introspekce.

(Pokračování příště)

VĚRA PROCHÁZKOVÁ:

PŘIJTE K NÁM HYJTU!

CHYTRYJ HONDZA

Toceví, to huž sou leta, co míli ve Voprechticích Papeže starostou. Musíte vedět, to nebul žádnyj papež, keryj sedí v Římě, haž tám něhde v Netálíji; tuto bul Martin Papež, támvocad' z Voprechtic — na svým kruntě po prachděrlovi vod narození husedlyj.

Ha to vám muším řect, míl von to tám jako v kleci. Šecko pod taškama, dvůr hurovnanyj, na sadě samyj zdravyj štěp, dobytek v mařtali jedna radost a dovíco lichvy, hale nyjhlavnější, hospodyně mladá, krev ha mlíko, hezká jako vobraz ha pěkně hurostlá, jako břen.

Copa vo to, Papež se v ní jen jen shlížel; v senci vokolo ní vobskakoval, v kuchynce ha vokolo kamen pamprlíkoval, na slovo poslušnyj, vod božího rána do večera nic inýho nedělal, enom v jednom kuse přemyjšlel, karak by se svý ženě zavděčil. Modrý s nebe by jí bul snes.

Hale dopaví, karak se to stálo, příde tám k nim do statku jednou ňákyj písař z kouckýho zámku, možný dost, že vybrát ňákou kontrbucí, hanebo co — bul to mladyj, hezkyj člověk, špásobnyj, nic se nevostyjchal, vokolo selky se sem tám točil jako holub na báni, slovíčka jako dyš vod másla hukrajuje, nosíček si herbávným šnuptychlíčkem votíral ha takový rejdy v senci prováděl, že selka vostála celá vomámená.

Martin, její muž, hani si ho pořádně nevším. Myslil si: "Takuvyj kankrlík, darmo by se s nim jeren špinil..." ha šel po svým.

Hale selka bula vod toho dne celá divoká; jak mohla, huž do Kouta vodskočila, po 'tvrzi' hanebo vokolo dvora celá poblázněná šmyjdila, šudýš ho hledála, jen haby se mohla s nim něhde sejít.

Míli tenkrat hu Papežů za pacholka Hondzu ze Zahořen; ha to nebul hloupyj Hondza, hale takuvyj fískus, šema pravyjma mastěma mazanyj. Toceví, šelicos zahlíd, začel von natahovat huši, nebulo dlouho, huž viděl, karak selka nepokojná po stavení smětá, chleba vo polojici tenčí krájí, mísy ha talíře protřed sence z něčehož nic na zem pouští, karak si na sedláka hubu vorevírá, ha šecky, děvečku i jeho, Hondzu, bezevšeho na potkání hudluje, vzel von si do hlavy, že von to muší sedlákovi povedět.

Buli spolou jednou ve storole, zrovna dělali řezanku, dy Hondza jako dy nic spustí: "Tak poudali, hospodáři, dole v Koutě, že pryj tary hu nás toho starostenctví necháte." Martin se napůl vobrátil: "Japa to? Hdopa tě to řek?" "No, huž jo," poudá Hondza, "pryj to převezme náše selka. Poudají, ičko, dy chodí k tomu kouckýmu písaři každou chvíli do hučení, toceví, k takovýmu študovanýmu člověku, dopaví esli z ní nebure harvokát."

Martin jako dy nic nakládal dál. "Hajci každyj mete před svým vlasním práhem; má tám nakydáno, haž si do třijců nabírá. Dyby míl jeren šecko poslouchat, co lidi klevetí —" ha popád takuvou náruč, haž mu žíly tajak provazy na čele naskákaly. "Copa pryj," poudá, "ty si jí tám něhdy viděl k němu jít?" "Jo, dypa to bulo — prvnijší tyjden ve středu ha tutu neděli po ranní." Sedlák zatíl pěstě: "Poslouchyj, Hondzo, esli ty mně tary navádíš, esli ty mně tary na ženu klevetíš ha já se dovím, že to není pravda — tudlety vídle vo tebe přerazím, co tě jich nasolím; nepřej si mne!"

"Sáně borový," divil se Hondza, "copa vy vo tom nevíte? Dyt' huž si vo tom povídají po všech hospodach, šecky žencký po celý vsi se vám po hyjtách smijou, divže na vás prstem nevokazujou." Ha Martin se pomalu doveděl, na čom je.

Ešte ten samyj tyjden se spolo usmluvjili, karak toho písaře nachytají, hezky potichu, haby se vo tom žádnyj nedoveděl — sedlák jednou zněčehož nic přišel, že pryj se doveděl vod ňákyjch ze Hdýní, že pure procesí do Říma, k papeži, ha že von by teky rád s nima, tám do tý Netálíji, tarak pro požehnání.

Papežka bula hned svolná, celá chčasná pekla ha vařila, muže starostlivě forotila, haby po cestě hladem nehumřél, ha tak se vokolo něho míla, jako dyby si ho zrovna namlouvala.

V neděli ráno se Martin se všema rozloučil, Hondzovi poručil, co ha karak hudělat, ha vorešel. Hale ne daleko — enom za humna; za chvíli se potichu přikrád nazpátek, vlíz na vodr ha tám se zahrabal do sena, haby na něho něhdo nepřišel. Hondza mu přes den nosil, co viděl ha slyšel, karak selka se votáčí vokolo plotny, koláče peče ha kuřata nadívá, karak posla k písaři vypravila, haby navečer přišel na trachu, Hondzu drahyjma penězma podplatila, haby mlčél ha sedlákovi něčehož nepoveděl, karak celou senci huklízí ha šecko nyjlepčí z truhly vytahuje — haž z tich řečí bul Martin, chudinka nechčasná, celyj zdivočelyj ha zteky napůl pominutví.

(Dokončení na str. 8)

ŽIVOT SVATÉHO BISKUPA JANA NEUMANNA

(Pokračování ze str. 4)

zmíněné Leopoldinské fundaci ve Vídni, v níchž popisoval svou misijní práci mezi Indiány na amerických divočinách. Později se stal biskupem v Marquette a v naší době se usiluje o jeho blahořečení. Jan Neumann se roznítil jakoby elektrickou jiskrou, když jeho učitel Písma sv. nadšeně vykládal o cestách sv. Pavla, prvního misionáře. Neumann a jiní dva seminaristé byli nadšeni myšlenkou na Ameriku jako jejich budoucí působiště. (Jedině Neumann se později skutečně odebral do Ameriky.)

Povolání misionáře v Janovi uzrává.

Aby se připravil na povolání misionáře, konal různá sebezapření.

Jeho mladí kamarádi se divili tomu, jak přísně cvičí své tělo.

Ubíral si na jídle, někdy bděl celé noci a nocoval venku i v chladných a podzimních měsících. Nakonec se i vyhýbal skorem úplně společenským zábavám a všechen svůj volný čas věnoval knihám. Obyčejně se začetl do nějaké knihy i na vycházkách.

Aby se naučil angličtině, k čemuž neměl příležitost v Budějovicích, požádal p. biskupa, aby mu dovolil jíti do semináře v Praze. Pan biskup to dovoloval jen dvěma studentům, a tentokráte byl Jan Nep. Neumann jedním z nich. Myšlenka byla velmi dobrá, ale Jan brzy poznal, že pražský seminář byl tehdy pod vlivem kacířského učení Febronia a jiných. Uvědomil si též, že státní moc podporovala bludy v pojednáních, navržených k veřejné debatě. Osvícenectví a Josefínství (řízení církve císařem) tehdy v Praze převládalo. Jan Nep. Neumann měl přitom to štěstí, že mezi jeho profesory byl i premonstrát ze Strahova, doktor Jarolím Zeidler, který měl studenty k tomu, aby se drželi církevní věrouky. Navíc Neumann neustále četl a obohacoval svou duši náboženskou četbou: Četl v Praze Luise z Granady "Návod hříšníkům" a život Kateřiny Emmerichovy, život a spisy sv. Terezie ve španělštině. Ze všech přečtených knih si opisoval do svých poznámek dlouhé výtažky ze všech těch pravověrných spisovatelů, zvláště ze sv. Terezie Veliké, od níž má svůj počátek i naše Pražské Jezulátko.

Jan Neumann s jistotou očekával, že bude vysvěcen českobudějovickým p. biskupem na konci školního roku. Právě tehdy však p. biskup vážně onemocněl a později se rozhodl, že toho roku nebude žádného svěcení, neboť Budějovice měly nadbytek kněží. Vždyť někteří z předešlého roku ještě ani nedostali svá kaplanská a učitelská místa.

(Pokračování příště)

DOPISY našich čtenářů

WINDSOR, ONTARIO:

Důstojný Otče, vážená redakce Hlasu Národa a milí čtenáři.

Každého, komu bylo popřáno navštívit osadu sv. Antonína v Chatham, jistě se dotkla bolestně zpráva, že správce osady dp. P. Longin Gaborik, člen kongregace Těšitelů, odevzdal duši svému Stvořiteli. Zemřel náhle na své faře dne 5. září, raněn mrtvicí.

Jeho dobří osadníci mu vypravili důstojný pohřeb. Přijeli se s ním rozloučit z celého okolí Kanady, až ze vzdálené Batawy, kde dp. Gaborik působil v prvých letech po svém příchodu do Kanady. Přijeli krajané ze Spojených států, aby projevili soustrast osiřelé osadě sv. Antonína, kterou zesnulý tolik miloval. Pohřeb se konal ve čtvrtek dne 8. září.

Pohřební mši sv. sloužil výpomocný biskup londonské diecése J. E. John Michael Sherlock. U oltáře přisluhovali Otec Moravčík z řádu Těšitelů, Otec Dr. Anselm Špaček, kapucín a Otec Jos. Šach z misie sv. Vojtěch, Burlington, Ont. a dp. Russ z Lethbridge, Alta (z řádu Basiliánů, který není Rus, ale Čech.) Mše sv. se zúčastnili také kněží z kláštera slovenských jezuitů v Cambridge, Ont. a duchovenstvo z okolních osad anglických a jinonárodních.

Výkrop u hrobu vykonal p. biskup Sherlock a česky se pomodlil dp. Jos. Šach. Za osadu sv. Antonína se se zemřelým duchovním správcem rozloučil nestor našich kat. krajanů na Chathamsku br. Tony Vajdík. Za katolický Cleveland a za celou krajanskou rodinu ve Spoj. státech procítěně zemřelému poděkoval a s ním se rozloučil br. Václav Hyvnar. Za osadu sv. Václava v Torontě promluvil Otec Janda. Za krajany batavské se rozloučil br. Otto Daičar.

Úplný průběh obřadů pohřbu jakož i životopis Otce Gaborika jistě bude redakci doručen chathamskou osadou k uveřejnění. (Viz článek p. Tony Vajdíka.)

* * *

Dp. Gaborik se narodil na Slovensku r. 1910 v obci Dětva pod Kriváňom. Mimo rodného jazyka mateřského osvojil si i češtinu, v níž hlásal Kristovo evangelium našim krajanům v Kanadě.

Měl nás rád a my jsme měli rádi zase jeho!

Odchodem dp. Gaborika osada sv. Antonína ztrácí mnoho. Jako velký ctitel Eucharistie byl duší chathamských poutí, které jsou vždy velkým svátkem pro nás v Kanadě a ve Spojených státech roztroušené české katoliky.

Za všechnu tu práci na poli naší svaté víry, za šíření úcty k naší křestanské národní tradici, za všechnu tu radost, s kterou jsme spěchali ze širokého okolí Kanady a Spoj. států na každoroční pout' k sv. Antoníčku do Chatham, vzpomínejme si na něho vděčnou modlitbou.

Na chathamské faře osiřel otih. bratr Svorad, ten milý skromný mnich z kongregace Těšitelů, který po minulých 20 let se staral o denní potřeby fary a kostela. Přimlouvejme se modlitbou, aby budoucí p. farář u sv. Antonína v Chathamu pokračoval v díle, které dp. Otec Gaborik zanechal.

*

Na hrob květy kladem
skromné
z pod Tatier a od Šumavy
z pod Kriváňa, z prsti rodné,
pomněnky z naší Moravy.

Bůh Vám odplat' Vaše snahy,
pracoval jste bez únavy,
učil jste nás—příklad nám dal
by bratr bratra vždy miloval.

*

Vám, důst. Otče, všem v redakci a celé naší čtenářské rodině posílá upřímný pozdrav

Váš Jos. Čambala

BERWYN, ILLINOIS:

Velebný pane, milá redakce,

aby vám inkoust nevybledl jako blednou ty moje oči, posílám vám **dar $100.00. Jestli** Vám, důstojný pane, zbyl nějaký obrázek z Říma, prosím, nezapomeňte na mě. Byla jsem zklamána, když cestovní kancelář, u které jsem se přihlásila, musila výpravu do Říma, spojenou se zájezdem do naší staré vlasti, odvolat. Těšila jsem se, že po 52 letech uvidím ty naše krásné lesy, po kterých se mi dodnes stýská. Jsem z z malé vesničky o 125 číslech ze severní Moravy, kolem dokola obklopené vrchy. Lituji tu zdejší mládež, která se nemá kde proběhnout a vybít svou energii jako my jsme mohli, proto snad je s nimi tolik potíží. Po mé staré vlasti se mi dodnes stýská. Kdyby tu nebyla bývala maminka, nikdo by mě sem nebyl dostal. Bydleli jsme nejdřív v chicagské Plzni a hodně dlouho to trvalo než jsem si zvykla.

Lituji, důstojný pane, že nemůžete mít bohoslužby tady někde blíže nás. Jak ráda bych se na ně rozběhla!

Přeji Vám hodně zdraví a trpělivosti v té Vaší těžké práci.

Vaše čtenářka

V. Velíšek

Milá paní Velíšková,

kdyby na nás každý tak obětavě pamatoval jako Vy, hned by to bylo lepší. Nesmíme však naříkat; při vší té mizerii to pořád ještě táhneme a s pomocí Boží, musím říci, že přece jsme se o krůček dostali do předu. Obrázek Říma přikládám do psaní, které Vám posílám. Je mně líto, že jste se nedostala do staré vlasti, na kterou tak ráda vzpomínáte. Škoda, kdybych byl věděl, že máte "chuť" na cestování, byl bych Vás pozval, abyste jela s námi aspoň do Říma. Příště, dá-li Pán Bůh zdraví, musíme se předem lépe domluvit.

Máte-li chvilku kdy a máte možnost sem zajet (nevím, máte-li auto), tak se přijed'te na nás podívat. Já se teď nikam nedostanu, zvláště bude-li mít pan biskup Mořkovský čas a přijede-li na to sv. biřmování, tak to musíme tady připravit a dát do pořádku.

Tak Vás srdečně zvu na to popovídání při práci.

Pán Bůh Vás odměň za Vaši velkodušnost!

Váš Otec Vojtěch Vit

K 54. VÝROČÍ ARCIBISKUPA DR. A. C. STOJANA

Pozn. redakce: Na přání těch z našich čtenářů a čtenářek, kteří měli radost z obrázku arcibiskupa Antonína Cyrila Stojana, jehož výroční den úmrtí jsme tak chtěli připomenout v minulém vydání H.N., otiskujeme jim dnes církevně schválenou modlitbu za jeho blahořečení, kterou nám poslala jedna z našich věrných čtenářek.

MODLITBA

(jen pro soukromou pobožnost)

Božské srdce Ježišovo!

Tvůj zbožný a pokorný služebník arcibiskup Antonín Cyril plál láskou k Tobě a k nesmrtelným dušim a snažil se získati lásku Tobě národ celý. Strávil se celý v práci o Sjednocení Slovanů ve víře a o udržení a povznesení pravé víry i mravnosti v naší vlasti. Úpěnlivě voláme k Tobě, Srdce Ježišovo, dej, at' Tvá církev na zemi brzy jej zařadí do zástupů blahoslavených! Matičko Boží Svatohostýnská, Tobě tak obětavě sloužil věrný služebník Antonín Cyril, proto pro jeho zásluhy nám vypros tuto milost... Pomoz svou přímluvou našim prosbám o jeho blahořečení, abychom mohli Boha chváliti ve svatých Jeho — Amen! Svatý Cyrile a Metoději, svatý Antonine Paduánský orodujte!

S církevním schválením.

ENDICOTT, NEW YORK:

Milý důstojný pane,
drahý Otče Víte,

Hlas Národa nabývá silnějšího vlivu a na jeho rozšíření rád přikládám $35.00 jako dar na tiskový fond a $15.00 na předplatné 1978.

Dobrý Bůh dej Vám i nadále zdraví a požehnej Vaší další práci.

John M. Sochor

Milý pane Sochore,

zaplat' Pán Bůh za Váš velkodušný dar a za zaplacení předplatného již na rok 1978. Měli by si někteří ti naši opozdilci, kteří ještě čtou na dluh, z Vás vzít příklad.

Bud'te hodně zdráv a Pán Bůh Vás opatruj.

S Boží a lidskou pomocí bychom snad časem měli udělat ještě lepší noviny, ale to máte

U PANCNERA V BERWYNU

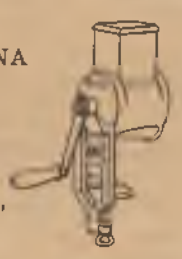

Strojek na dělání NOKŮ (halušek), $7.50, poštou $9.20.

FORMY NA PEČENÍ, set: 2 na dorty, 1 vložka k pečení bábovky. $5.50, poštou $7.20.

KUCHYŇSKÉ POTŘEBY všeho druhu — váhy, struhadla, mlýnky na kávu, vařečky, kvedlačky a jiné.

MLÝNEK NA HOUSKU, $7.95 poš. $9.80 Malý $4.75, poš. $6.30.

BROŽURA Czechoslovak Pastries, $1.50, poš. $1.75.

KUCHAŘSKÉ KNIHY: od Jandáčkové a Rosické v češtině a angličtině.

Křišťálové sklo a keramika z Československa, rekordy české a slovenské, byliny, čaje a koření, české knihy — žádejte seznamy.

Háj F.: Školák Kája Mařík, 3 knihy, ilustrované, $19.50, poš. $19.95.

Hašek J.: **Osudy dobrého vojáka Švejka, 4 díly ve 3 knihách, $11.00, poš. $11.75.**

Již na skladě: české, slovenské, anglické **vánoční karty** — i v jiných řečích.

TUZEX

Potravinové balíčky beze cla, nebo dárkové poukázky do Československa vyřizujeme nejrychlejší cestou spolehlivě a zaručené. — Seznam zdarma.

Největší nákupní středisko československého zboží v Americe

*

Zákazníky v Illinois upozorňujeme, aby na každý $1.00 zaslali o 5¢ více na státní daň.

F. PANCNER,
Importér a zástupce Tuzexu
6514 W. Cermak Rd., Berwyn, Ill. 60402
telefon 484-3159

TUZEX
poukazy
nebo objednávky
řádně a spolehlivě
provede
SOCHOR
TRAVEL SERVICE
137 Washington Ave.
Endicott, N.Y. 13760
(Snad někdo stejně dobře, ale nikdo, nikdo lépe)

COLUMBIA FEDERAL SAVINGS
9101-09 West Cermak Road ● North Riverside, Ill. 60546
A DIVISION OF
LINCOLN FEDERAL SAVINGS & LOAN ASSOCIATION OF BERWYN
Vklady pojištěny do $40,000.00 F.S.L.I.C.
Předměstský telefon 447-7500 Mildred R. Janda, president

tak; ti staří věrní čtenáři umírají a tak máme co dělat, abychom je nahradili z řad exulantů. Pak bychom potřebovali více inserátů (oznámek) a tím i rozšíření listu. Tím by nám však neúměrně stoupla výrobní cena novin i poštovné, a to si zatím nemůžeme dovolit.

Váš Otec Vojtěch Vít

CHATHAM, ONTARIO:

Milí čtenáři H.N.

a všichni, kdo jste náš Chatham při pouti navštívili, jistě z Hlasu Národa již víte, že dne 5. září nás v Chathamu zastihla smutná zpráva. Otec L. Gáborík, farář české osady sv. Antonína, náhle zemřel v pondělí odpoledne v 1:30 na srdeční mrtvici. Žal a smutek zastihl nás všechny. Všechny Čechoslováky na Chathamsku, v Dresden, Blenheim a v celém okolí, dokonce i tisíce poutníků, kteří každoročně přijížděli do Chatham na pout' k sv. Antoníku a zemřelého Otce L. Gáborika osobně znali. Jeho horlivost kněžská neznala mezí, celý jeho život byl zasvěcen službě Bohu, vlasti a národu. Jeho pohřeb byl důkazem lásky a vděku všech farníků za všecko, co Otec Gáborík vykonal, a bylo toho hodně. Zde jsou fakta, která na požádání Otec Moravčík dal mi k disposici k uveřejnění v novinách. Všichni čtenáři H. N. budou jistě rádi číst o našem duchovním správci.

Životní data

Otec Longinus Emericus Gáborík se narodil 12. srpna 1911 v Dětvě na Slovensku. Obecnou školu vychodil tamtéž. Gymnasijní studia dělal v Žilině. Do kongregace Těšitelů vstoupil po maturitě a byl přijat do noviciátu v Tulnerbachu u Vídně v Rakousku. Potom pokračoval ve filosofických studiích na universitě v Innsbrucku a po ukončení bohosloví byl vysvěcen na kněze v Brně 5. července L. P. 1935.

Zanedlouho potom ho generální představený a zakladatel Těšitelů, Otec Josef Litomiský poslal jako představeného do Jerusaléma. Otec Gáborík ukázal zvláště tam svoje schopnosti organizátorské. Podařilo se mu za velice těžkých podmínek dokončit stavbu kláštera a Československého hospice s krásnou kaplí našich slovanských věrozvěstů svv. Cyrila a Metoděje. Z pouště se tam za několik let stala krásná oáza, kterou tak mnozí příslušníci různých národů navštěvovali. Otec Gáborík tam byl představeným kláštera více než 10 let.

Za druhé světové války Otec Gáborík se duší i tělem zapojil do odboje za osvobození Československa. Uprchlíci, at' civilové nebo vojenské osoby, kterým se podařilo utéci za hranice, nacházeli útočiště v Československém klášteře na Olivetské hoře a Otec Gáborík jim ochotně poskytoval přístřeší. Bylo mezi nimi i mnoho českých a slovenských židů, jimž Otec Gáborík pomáhal v jejich začátcích. Pak převzal duchovní správu uprchlíků, kteří potřebovali hmotnou, ale zvláště duchovní pomoc. Pro české a slovenské děti zřídil školu, sám také vyučoval na škole náboženství a snažil se všemožně pomáhat, kde bylo potřeba. Pro vojáky Čsl. armády dělal kaplana. Jeho duchovní správa pro čsl. vojíny Středního východu často přesahovala hranice Palestiny. Proto sloužil mši sv., kázal a zpovídal i v africké poušti v Libyi. Ve vojenské nemocnici Victoria Augusta v Jerusalémě dp. Gáborík navštěvoval pravidelně české a slovenské vojáky. Dlouhé hodiny, zvláště noční, ztrávil při těžce raněných. Poskytoval všem duchovní útěchu a v případě potřeby je zaopatřoval svatými svátostmi. Po skončení druhé světové války působil ještě dva roky v Jerusalemě.

* * *

Pak byl generálním představeným poslán na nové působiště do Kanady. Tato pionýrská činnost v nové zemi, kde bylo všechno pro Otce Longina nezvyklé a mnohdy těžké (zvláště když začínal na Batavě v Kenstonské arcidiecési), jej velmi tížila. Nemohl zapomenout na Jerusalém. Krajané si jej však velice oblíbili. Snažil se jim dávat duchovní pokrm a hlásat Kristovu lásku všem.

Po stránce kulturní byl všude, kde toho bylo zapotřebí: organizoval a pomáhal podle vzoru svého sv. Patrona, vojína Longina, jehož si zvolil při vstupu do noviciátu za ochránce.

* * *

Do Chatham přišel Otec Gáborík v roce 1959. Zde pokračoval v díle, které začali čeští Otcove Jezuité. Občas si stěžoval, že nemohl dělat více pro dobro jemu svěřených duší. Tento pocit nemohoucnosti dodoléhal na něj často až zhoubně, takže konečně jeho zdraví trpělo a vypovědělo poslušnost. Snad si brał až příliš k srdci naše lidské nedostatky, hašteření, malá i větší nedorozumění, hloupou zášť a pomlouvání, na něž jsme my světští lidé asi více zvyklí než byl důstojný pán, bydlící na faře s jedním hodným a obětavým člověkem, jímž je ctihodný bratr Svorad.

Přesto však šel až do krajnosti, až konečně úplně vysílen a vyčerpán klesl. Vojín Longinus podlehl v aréně kolbiště tchoto života. A tak služebník opravdu věrný a spravedlivý přešel z časné vlasti do vlasti věčné a směle mohl říci se svatým apoštolem Pavlem: "Smrt, kde je tvé vítězství, kde je tvůj osten?"

* * *

Kongregace Těšitelů se loučí se svým věrným synem. Osadníci farnosti sv. Antonína v Chathamu se loučí se svým drahým duchovním Otcem.

Přátelé nejen z Chathamska a okolí, ale i ze vzdálených míst přišli vzdát hold tomu, kdo po léta byl jejich duchovním Otcem, těšitelem a rádcem. Světící biskup londonské diecése, ve které se osada sv. Antonína nachází, jeho Excelence p. biskup John Michael Sherlock, sloužil zádušní mši sv., rytíři Kolumbovi dělali čestnou stráž u rakve zesnulého a také doprovodili smuteční průvod na hřbitov.

Odchodem Otce Gáborika zůstává osiřelá farnost sv. Antonína, která jistě bude pocit'ovat jeho nepřítomnost.

Zmrtvýchvstání nám zůstává jedinou útěchou, že se opět shledáme.

* * *

Díky všem, z daleka i blízka, kteří jste dp. Otce Longina přišli doprovodit na jeho poslední cestě. Díky též za mše svaté, které jste dali obětovat za spásu jeho duše. Rovněž díky za květiny a věnce. Zaplat' vám Pán Bůh všem za vše, co jste jemu a naší osadě kdy dobrého prokázali.

Otec Josef Šach z misie v Burlington se krásně a citově rozloučil s Otcem Gáborikem v kostele a nynější náš duchovní Otec Moravčík se slzami v očích děkoval jménem kongregace Těšitelů z Gethsemany za lásku, prokázanou Otci Gáborikovi. Náhlý odchod Otce Gáborika snáší těžce ctih. bratr Svorad. Pán Bůh Vás potěš ve Vašem zármutku, bratříčku!

Na hřbitově u hrobu se rozloučil Otec Janda z Toronta za osadu sv. Václava, za Cleveland se rozloučil br. Václav Hyvnar za Svaz českých katolíků a za poutníky, kteří každoročně přijíždí do Chatham na pout'; za Batawu se rozloučil br. Daičar. Jménem osadního výboru a celé krajanské veřejnosti na Chathamsku se rozloučil se zesnulým Tony Vajdík.

* * *

Po všem tom loučení zůstávají nám jen vzpomínky na Otce Longina Gáborika. Přejeme mu lehké odpočinutí na chathamském hřbitově sv. Antonína. Modleme se za spásu jeho duše. At' spočívá v rajské blaženosti!

Pozdrav všem čtenářům zasílá osadník sv. Antonínka

Tony Vajdík

REGO PARK, NEW YORK:

Milý Otče Víte,

uplynulo viacej ako rok, čo sme sa osobne stretli a spoznali ve Philadelphii na 41. Eucharistickom Kongrese. Dl'há doba a vel'a plánov. Dnes však je presne rok, čo som onemocnel. Infarkt ma sklátil a po infarkte následoval dňa 28. jan. 77 strouk, ktorý ma už nadobro vyradil z práce.

Pred stroukom som sa tak dobre cítil, že som celé 3 dni vydržal pracovat'. Precenil som svoje sily a zákonite som musel podl'ahnút'. Lékári mi ako jedinú záchranu doporučili operáciu srdca, preto som 8. mája nastúpil osudovú cestu do nemocnice. Po 4 dni 6 skupin lékárov špecialistov vyšetrovalo môj stav. Nakonec hlavný kardiolog rozhodl, že môj stav je velmi vážný a že je iba malá pravdepodobnost', že by som ju prežil. Prepustili ma do domáceho ošetrenia. Stav sa však začal zhoršovat', na niekol'ko minút som ztratil reč aj zrak sa mi zhoršil a to sa opakovalo nikol'ko razí. Manželka zavolala kardiologa a ten ma 12. júna prijal do špitálu v NY s rozhodnutím, že už musia riskovat' a pokúsia sa ma operovat'. Ked' že vyšetrenia mali hotová z môjho predchádzajúceho prijatia v máji, urobili iba EKG roentgen a hned následujúce ráno 13. júna o 8:00 hod. ma zobrali na arteriografiu. Po troch hodinách práce som však skoro zomrel. Márne som prosil, aby to len dokončili, že mám dostátok sil a že vydržím, museli prestat', lebo prístroje signalizovali nebezpečie smrti.Odviezli ma teda na izbu, kde už netrpezlivo čakala moja manželka a až potom som sa presvedčil, že lékári mali pravdu. Dostavily sa ukrutné bolesti, ktoré trvaly celé tri dni a 3 noci a ešte celé 3 týždne som bojoval o život. Nasadili mi prístroj s heparínom, ktorým mi riedili krv od všetkých krvných srazenin. Konečné rozhodnutie bolo neoperovat', iba v prípade, že by to bol posledný pokus. Predpísali mi celú radu liekov a prepustili ma domov s tým, že manželka, ktorá pracuje v nemocnici ako laborantka, musí denne hlásit' výsledok vyšetrenia mojej krvi. Po mesiaci som musel na kontrolu. Výsledok bol ako zázračný, ani raz som nemal potiaže a cítil som sa zase ako skoro zdravý. Lekári boli rádi a dnes už manželka len iba raz do týždňa mi odoberá krv a hlási telef. výsledok. Po druhej kontrole mi lekár konečne dovolil pracovat' hoci nie na plný úviazok, ale predsa dovolil. Tak sám pravdepodobne sa pokúsim najst' takú prácu a byt' ešte manželke a spoločnosti užitočným. Ked' teda niekto v zázraky neverí, já som toho svedkom, že zázraky sa dejú a budú diat'. Treba iba verit' a nevzdávat' sa nádeje.

V prílohe posielam šek na $15.00 ako predplatné na rok 1977. Vel'mi pozde, ale nebolo možné poslat' skôr kvôli neúmerným výdavkom, ktoré pohltily všetky naše úspory, ba i viacej, takže nemôžem ani príplatok na tlačový fond poslat'. V nádeji, že mi Pán Bôh pomôže a udrží ma pri lepšiom zdraví, pošlem dodatočne.

Prosím o Vaše modlitby, ktoré ma zachránily ne raz od istej smrti. D'akujem Vám, drahý Otče Vít, aj ja vo svojich modlitbách na Vás myslím.

Váš v Kristu oddaný
Štefan Pagáč s rodinou

* * *

Milí naši Pagáčovi,

už mi to bylo divné, že tak dlouho jste nepsal. Až ted' psaní o Vaší nemoci mně vše vysvětlilo. Zaplat' Pán Bůh, že už začínáte být v pořádku. Děkujeme za předplatné, ale věřte, že v takovém případě jako Váš samozřejmě bychom posílali dál Hlas Národa na úvěr. Však víme, že byste nám ne dlužen. Děkujeme za r by. Vzpomenu si ve modlitbách na Vás i na Vaši paní, která obětavě vše prožívala s Vámi. Vid'te, že se to hned i lepší stůně, když má člověk rodinnou oporu vedle sebe. Napište nám zase, jak se Vám daří.

S pěknými pozdravy a vzpomínkami od nás všech za redakci Hlasu Národa

Otec Vojtěch Vit

PRODÁVÁM —

letošní čerstvě sušené houby z wisconsinských lesů. $10 za libru i s poštovným. Poštovné platím sama. Objednávky posílejte na adresu:

Mrs. Agnes Gargulak,
Birchwood, Wisc. 54817

PRODÁM —

Prodám (pro nemoc) urychleně a výhodně dva krásné majetky, 5 minut od moře a nákupního střediska. 4plex — 9letý, 1 apt. je 2 ložnice, 2 koupelny, kuchyň, jídelna 18×22, 3 apt. 1 ložnice, koupelna, kuchyně, jídelna. Krásná zahrada (109×149). Taxy $590 ročně. Parking 8 aut. Cena $82.000. Příjem $9240 ročně. Dobrá investice.

*

Dvojdomek — 2 ložnice, koupelna, kuchyně, jídelna na každé straně domu. Na majitelově straně navíc obývací pokoj 16×20, oplocená okrasná a ovocná zahrada 80×140. Taxy $380 ročně. Cena dvojdomku $64.000. Příjem $2.920 ročně z jednej strany domu. Dobrá investice. Pricestujte ihned. Přijmeme každou slušnou ponuku. Dohodneme se. — Truchlik, 15030 N.E. 11 Ct, #2, North Miami Beach, Florida 33161.

Phone: 484-9798

PRAGUE SAUSAGE & DELICATESSEN

Home Made Sausages & Frozen Foods
Hickory Smoked Meats — Fresh Poultry

6312 W. Cermak Road BERWYN, Ill. 60402

Čerstvé domácí uzeniny; importované lahůdky.
Rádi Vás obslouží a na Vaši návštěvu se těší
Jan (John) a Jaroslava FOLTÝN

LETEM SVĚTEM

Mexiko. — Nová mexická komunistická organizace teroristů, zvaná "Jednota lidu", která chce provést v Mexiku "leninskou revoluci", se chlubí výbuchy třiadvaceti bomb v městech Mexiko, Guadalajara a Oaxaca. Tyto teroristické akce způsobily celkové škody ve výši 20 milionů dolarů. Policii se podařilo zneškodnit dalších 17 načasovaných bomb. Ve zmíněných městech je nyní ve stavu stálé pohotovosti asi 10 tisíc vojáků a policistů, což zatěžuje federální rozpočet chudého Mexika o další miliony.

• • •

Amman. — Na Středním východě se zvyšuje počet lidí, onemocnělých cholerou. Z Jordánska už bylo hlášeno dalších 14 případů cholery, ze Sýrie 54 a z Libanonu dva. V Sýrii až dosud onemocnělo na choleru 2,349 lidí; zemřelo jich 71. Z ostrova Gilbert v Mikronésii bylo hlášeno 82 případů onemocnění cholerou, z nichž jich 12 skončilo smrtí. Má se za to, že tato nemoc tam byla zavlečena leteckou dopravou.

• • •

Mekka. — V příštích dvou měsících se budou z celého světa sjíždět mohamedánští poutníci do Mekky v Saúdské Arábii; ve vrcholných dnech se tam čeká až milion návštěvníků. Arabské autority se obávají, že by mezi těmito poutníky mohla také vypuknout epidemie cholery. Z vesnic severně od Mekky už bylo hlášeno několik případů onemocnění.

• • •

Washington. — Podle studie, provedené péčí Presidentské komise pro mentální zdraví, asi 20 až 32 milionů Američanů — ze všech sociálních a věkových kategorií — by potřebovalo ošetření v psychiatrických ústavech. Této pomoci se jim však nedostává, protože je v USA málo psychiatrických ústavů a léčení v nich je drahé.

Příčinou většiny mentálních problémů, projevujících se zejména jako depresivní a úzkostné stavy, je citové přepjetí, způsobené přílišnou únavou bez náležitého odpočinku, pocitem samoty, duchovní prázdnotou a shonem moderního amerického života "za dolarem". Kromě toho žije v USA asi šest milionů lidí z různých národů, kteří jsou mentálně zaostalí. Komise doporučila presidentu Carterovi praktická opatření pro zlepšení psychiatrické služby; asi za 6 měsíců mu ještě předloží své návrhy o tom, co bude nutno celonárodně podniknout pro předejití vzniku mentálních chorob.

• • •

Canberra. — Austrálie je velmi chudá na naftu, zato však je bohatá na uhlí. Ložiska hnědého uhlí ve státě Victoria se odhadují na 113 bilionů tun, zatím co kamenouhelné pánve států Queensland a Nového Jižního Walesu dosahují podle odhadů na 200 bilionů tun uhlí. Australská vláda chce s technickou a finanční pomocí západoněmeckých firem postavit pět továren na výrobu syntetického gazolínu. Až budou tyto podniky v provozu, mají ročně vyrobit asi tři miliony tun, což vystačí na krytí 10 procent dnešní australské spotřeby. Každá továrna bude stát více než bilion dolarů. Zemní olej, vytěžený v Austrálii, stačí dnes na krytí asi 70 procent místní spotřeby.

• • •

Athény. — Po smrti Aristotela Onassise — (před dvěma a půl roku) — se stala dědičkou obrovského lod'ařského podniku jeho dcera Christina, které je nyní 26 let. Lod'stvo její firmy dnes sestává z 37 téměř výhradně moderních lodí, včetně tří obrovských cisternových lodí o 200 tisících bruto registrovaných tunách. Jejím rozkazům poslouchá asi 5,600 lidí. Sama pracuje 12 hodin denně ve svých úřadovnách: tři měsíce v přístavě Pireus nedaleko Athén, tři měsíce v New Yorku a šest měsíců v hlavní úřadovně v monackém Monte Carlu. Zákazníci si pochvalují její energičnost, rychlé rozhodování a znalost problémů pronajímání lodní dopravy. Když v lednu 1973 tragicky zahynul její bratr, musila po osm měsíců studovat v generálním ředitelství firmy Onassis v New Yorku 14 hodin denně, aby si osvojila umění vrchní administrace podniků svého otce. Už se dvakrát vdala a pokaždé bylo její manželství rozloučeno, protože se cele věnuje svému podniku a na "romantismus srdce" jí prý nezbývá času.

• • •

Los Angeles. — Americký vesmírný úřad NASA se rozhodl opustit svůj původní plán, vyslat sondu k Halleyově kometě, která se má vrátit do naší sluneční soustavy v roce 1986. Tento program by totiž stál 500 milionů dolarů a jeho očekávané vědecké výsledky jsou příliš nepatrné pro tak veliký obnos. Tato sonda by musila být vyslána do vesmíru už v roce 1982; podle původních plánů měla sledovat tuto kometu v její blízkosti po šest měsíců. Haleyova kometa byla poprvé pozorována v roce 466 před Kirstem; naposledy navštívila naši sluneční soustavu v roce 1910.

• • •

Assen, Holandsko. — Při soudu skupiny molukánských teroristů, kteří se v Holandsku dříve v tomto roce zmocnili jako rukojmí cestujících jednoho vlaku a dětí jedné školy, a kteří zavinili smrt dvou cestujících, došlo na různých místech v Holandsku mezi Molukánci k bouřím a demonstracím. Tentokrát však holandská policie jednala energicky, a aby zabránila násilnostem, podrobila byty některých Molukánců prohlídce. Nalezla značné množství střelných zbraní, střeliva, sečných zbraní a gazolinových bomb. Tito Molukánci se tedy špatně odvděčují svým holandským hostitelům . . .

• • •

Washington. — Spojené státy se pokoušejí obdržet ex-

CHYTRYJ HONDZA

(Dokončení ze str. 5)

Dy se šíralo, přišel Hondza do storoly, sebrál pořádnou votípku slámy, sedláka do ní jaksepatří zašnaroval, popád ji i s nim na řibet ha vodtáh do senci.

"Tary selko," poudá, "sem přines votípku; je tu muj kamerád a chtíl by hu nás přespát. Esli burete svolná, hustlali bysme mu na komoře."

Selka se nezpříkala, pomálu hani nevedela, co vodpovídá, vo votípku, kerá bula v koutku postavená, hani vočma nezavadila, enom se činila, haby míla šecko pohromadě, než paňáček příde.

Jen přišel, jen se drobíček huvítali, huž za protřenyj stůl zasedli, ha to bulo ňákýho jídla, takuvý dobroty, šický i s Hondzou vidličkama zvonili, talíře i prsty voblizovali ha japa si libovali, takuvý pochutnání že huž dávno nehužíli, haž jemu, Martinovi, ve votípce kručílo v žaludku ha slíny tekly po bradě delů.

Dy bulo po všom ha šický se pořádně najidli, poudá Hondza: "Dy sme tera tak pohromadě ha jaksepatří veselí, copa nám to hudělá, dy si drobíček zazpíváme? Ty dvá buli hned při tom, míli huž vobá dobrou náladu ha tak selka začla:

"Míla sem muže Martina,
poslála sem ho do Říma,
dyby ho tám Bůh zachvátil,
haby se víc nenavrátil!"

Jen dozpívala, písař začel jako divyj pleskat, smíl se jako třelenyj, sklenici do vyjšky zvíhal ha selce na zdraví celou na jeren doušek vobrátil. Potom se přišikoval, popád selku vokolo krku ha tuze šmajchlovně spustíl:

"Huž sme se najidli, napjili, napjili:
hubjičku sme si nedáli, nedáli,
hubjičku sme si nedáli!"

Hondza chvilku počkál, haž se ten rámus hutišil, stoup si doprostřed senci ha začel svý zpívání:

"Dyž sem já sloužil v Papežojic dvoře,
míla tám selka mladýho písaře;
Martina poslála do Říma,
aby ho tám smrt schvátila.
Vylezte, sedláku, z votípky ven,
karabáč chapnite do ruky,
zmažte s nim selku, zmažte s nim písaře,
vokna sou zavřený ha já vám držím dveře!"

Esli se ty první dje pjísničky nevyplnily, tera tuta třetí jistě. Hale kouckýmu písaři zašla chut', haby chodil k voprechtický přectavený na volání.

SVATÝ PETR TO ZAŘÍDIL . . .

Se všemi krajanskými slavnostmi, které se konají pod širým nebem, je jedna potíž: Vše vždy záleží na počasí. Téměř stejné je to i se slavnostmi pořádanými u Wozniaků, i když je tam ta výhoda, že když prší, návštěvníci se mohou skrýt před deštěm v zahradním pavilónu. Z dlouholetých zkušeností však víme, že návštěvníci se vždy těší, že ztráví aspoň část odpoledne v tom kousku zeleně příjemné restaurační zahrady. Je-li tedy hezky, je návštěva vždy dobrá — prší-li, přijdou sice ti věrní, potom ti, kterým se v dobrotě jejich srdcí pořadatelů sželí, anebo ti, kteří nevědí, kam jít a kde to nedělní odpoledne lépe prožít. Národní den českých katolíků, pořádaný v neděli 18. září 77 ve Wozniakově zahradní restauraci na Blue Island v Chicagu se neobešel bez starostí o počasí. V noci ze soboty na neděli pršelo, ráno ještě sem a tam poprchávalo a nebe bylo pořádně zatažené. Naděje na posezení pod širým nebem venku byla proto malá. Co chvíli jsme vyhlíželi z okna, zda se mraky protrhávají, zda obloha se vyjasňuje, a když tomu tak nebylo, zavolali jsme "na počasí" telefonicky. Ovšem předpověď na odpoledne nás nijak nepotěšila; mělo pršet a být velmi vlhko.

A pak se stalo, že sice vlhko bylo, ale že kupodivu svítilo i sluníčko, takže návštěvníci Národního dne českých katolíků, kteří přišli k Wozniakům v hojném počtu, mohli s přáteli v zahradě posedět. I ta pověstná chicagská vlhkost se tam lépe snášela, zvláště při zpěvu a milé zábavě se známými.

Tu náhlou změnu počasí nezařídil asi nikdo jiný, než sám svatý Petr, který když viděl, že všechny ty přípravné práce dobrovolných pracovníků a pracovnic by neměly být odměněny ani vědomím, že tato naše tradiční krajanská slavnost se vydařila, nějak to v té své nebeské meteorologické stanici přehodil a dokonce udivil své pozemské kolegy-meteorology, kteří nad tou nepředvídanou pohodou slunného odpoledne jen kroutili hlavami .

Sluší se tedy, nejdříve poděkovati tomuto našemu hodnému, chápavému a dobrosrdečnému svatému nebes vrátnému. Když se odpoledne slunko rozehřálo, přišli k Wozniakům i ti pochybovači, a tak bylo jídlo a pečivo brzo vyprodáno a u baru se vesele čepovalo. Také u "Šatlavy" Klubu Domov v zahradním pavilónu bylo živo a obchod šel dobře.

Program jako obvykle se konal v sále. Dobrá organisace, včasný začátek a rychlý jeho spád způsobily, že diváci jej i v dusném ovzduší uzavřené místnosti se zájmem sledovali až dokonce.

Modlitbu k našemu novému svatému Janu Nepomuku Neumannovi za účasti všech přítomných přednesl Otec Vojtěch Vít, O.S.B. Prof. František Svejkovský — oblíbený řečník a národně uvědomělý učitel Chicagské university — ve své hodnotně poučné řeči nám objasnil, jak údobí prožité v Čechách se obráželo a mělo vliv na život svatého Jana Nepomuka Neumanna. (Jeho proslov přineseme příště.)

V zábavním programu nás potěšila chicagská zasloužilá "Lyra" jak zazpíváním naší a americké hymny, tak našich národních písní. Rozkošní byli malí tanečníci a tanečnice jako i děvčice Moravské kulturní společnosti, které v původních krásných krojích předvedli naše národní tance. Zábavní program Národního dne českých katolíků vždy ukončuje Klub Domov přiléhavým zpěvním a tanečním pásmem, na které se vždy návštěvníci těší. Letos odměnili zvlášť pochvalným a zaslouženým potleskem předvedené pásmo, nazvané: "Po staromu — pod májí."

K večeru, když se ochladilo, vytáčelo se i pěkně uvnitř v sále při hudbě nejmladšího Franka Zákrockého, který ve šlépějích svého nedávno zemřelého otce dál šíří naší zábavní hudbu v krajanské chicagské veřejnosti.

Národní den českých katolíků se tedy opravdu pěkně vydařil. Kromě návštěvníků z toho měli upřímnou radost ti, kteří se na jeho úspěchu podíleli jakýmkoliv způsobem na kterémkoliv místě. Vždyť to je také jediná jejich odměna za všechnu práci nespočitatelných hodin.

Dej, Bůh, abychom se i v příštím roce na Národním dni českých katolíků zase ve zdraví všichni sešli.

Pořádající výbor

tradování jihokorejského obchodníka Tongsun Parka, který podplatil řadu U.S. kongresníků, aby v Kongrese hlasovali ve prospěch Jižní Koreje. President Carter poslal také v této věci osobní dopis jihokorejskému presidentu Parkoví. Mezi Spojenými státy a Jižní Koreou však neexisuje smlouva o extradování provinilců a tak jihokorejská vláda není povinna obchodníka Parka vydat americkým soudům. Hlavní vinu na této aféře však nesou U.S. kongresníci, kteří se nechali zlákat leskem zlata a nechali se podplatit. Američtí voliči by měli vyžadovat hlubší znalost charakteru a práce stranických kandidátů do Kongresu předtím, než jim dají ve volbách svůj hlas.

• • •

Moskva. — Sovětský svaz oslavil 100. výročí narození Felixe Edmundoviče Ceršinskije, zakladatele komunistické tajné policie ČEKA (která se později přeměnila v NKVD, MVD a v nynější GPU), jakož i sovětského koncentračního systému GULAG. ČEKA prováděla v době bolševické revoluce i několik let po ní v celé zemi hrozný teror; její ředitel Ceršinskij měl v letech občanské války 1918—1920 na svědomí asi 200,000 poprav. Lenin vychválil jeho bezohledný teror, který kosil vinné i nevinné, jako podstatnou stránku pravé komunistické revoluce. Sám k tomu řekl, že buržoasní režimy nepopraví 99 zločinců, mezi nimiž je možná jeden spravedlivý, aby se tomuto spravedlivému neuškodilo, zatím co komunisté nebudou váhat popravit 99 spravedlivých, mezi nimiž se možná skrývá jeden zločinec. — Dnešní sovětští komunisté považují Ceršinskije za "národního hrdinu!" Zemřel náhle na srdeční mrtvici v roce 1926, protože nemohl nakonec bez pilulek ani usnout.

• • •

Washington. — U.S. president Jimmy Carter se rozhodl vykonat v listopadu a v prosinci 11-denní okružní cestu světem, při které navštíví Jižní Ameriku, Afriku, Asii a Evropu. Z Washingtonu odletí 22. listopadu a po pořadí navštíví Venezuelu, Brazílii, Nigérii, Indii, Irán, Francii, Polsko a Belgii.

• • •

Bejrút. — Izraelská armáda zasáhla do bojů v jižním Libanonu po boku pravicových křesťanských armád proti Palestincům a levicovým guerilám; užívá tanků, letadel a pancéřových vozů. Zároveň izraelské dělové čluny blokují přístavy Tyrus a Sidon, kudy jsou palestinským milicím dopravovány z ciziny — (rozuměj z komunistických zemí) zbraně a různé válečné potřeby. Palestinští guerilové ostřelovali z raket tři izraelská pohraniční města. Podle posledních zpráv bylo mezi oběma válčícími stranami uzavřeno příměří, avšak izraelské ozbrojené hlídky stále projíždějí pohraničním pásmem na libanonské území.

• • •

Ženeva. — Světový zdravotní úřad oznámil, že cholera se pravděpodobně bude ještě dále šířit po světě, že však země, v kterých je lékařské ošetření na vysoké úrovni, se této epidemie nemusí obávat. Při včasném lékařském zákroku je tato nemoc dnes lehce vyléčitelná. Dosud byla cholerou nejvíce postižena Bangladéš, kde v posledních třech týdnech zemřelo na 300 lidí následkem cholery.

• • •

Paříž. — Ve Francii existují vážné neshody mezi komunisty a socialisty, kteří spolu s radikály tvoří levicovou koalici. Veřejné mínění ve Francii bylo doposud levicovým stranám příznivé a francouzská levicová "Národní fronta" už měla jistotu, že při všeobecných volbách v příštím roce zvítězí nad pravicovou koalicí presidenta Valery Giscard d'Estainga. Podle průzkumu mínění 53 procent Francouzů bylo doposud ochotno dát své hlasy levicové koalici a pouze 47 procent favorisuje pravicové strany. Tento poměr se však může změnit, budou-li neshody mezi komunisty a socialisty dále pokračovat a ukáže-li francouzský Marchais na nátlak Moskvy nakonec svou pravou tvář. Obě strany se zatím nemohou dohodnout o tom, až kam má jít znárodňování v případě, že zvítězí při volbách. Komunisté by chtěli znárodnit 729 největších francouzských podniků, socialisté by jich chtěli znárodnit pouze 227 . . . O všem dalším, co mají komunisté v plánu se prozatím samozřejmě významně mlčí.

• • •

Maputo. — Političtí vůdci čtyř zemí, sousedících s Rhodésií (presidenti Tanzánie, Mozambiku, Botswany a Zambie) — jimž svrchovaně záleží na tom, aby v Rhodésii honem—honem vládla černošská většina a kteří proto podporují guerilovou válku proti bělošskému režimu I. Smitha, prohlásili na společné schůzi v hlavním městě Mozambiku, že přijímají britsko-americký plán na vyřešení rhodéského problému jen jako základ pro další jednání o předání vládní moci v Rhodésii černošské většině.

• • •

Salisbury. — Premiér Jan Smith prohlásil při televizním interview, že jeho vláda je ochotna přijmout s některými změnami hlavní požadavky anglo-amerického plánu o předání vládní moci v Rhodésii černošské většině. Všeobecné volby prý by mohly být zorganizovány v Rhodésii před koncem roku 1978. Poněvadž USA s Anglií naléhají na přítomnost rhodéských guerilu v novém rhodéském vojsku, Smith říká toto: "Vy chcete, abych rozpustil armádu, vypsal všeobecné volby a mezitím, aby guerilové "pečovali" o pořádek v zemi. Proč to neudělat obráceně? Rozpustit guerily a vypsat všeobecné volby!"

• • •

Chicago. — Ve Spojených státech stále vzrůstá počet otěhotnělých školaček i počet jejich porodů. Doma v rodině jsou nešťastné, a tak chtějí začnout žít "po svém!" V roce 1976 se nezletilým dětem v Chicagu narodilo celkem 8,805 živých dětí; počet potratů školaček nebyl uveřejněn. Organizace "Plánované rodičovství" stále naléhavě požaduje, aby školáci byli náležitě "vycvičeni" v užívání antikoncepčních prostředků, a aby těhotným školačkám byl usnadňován potrat.

Na amerických veřejných školách učitelé zasvěcují studenty pouze do biologického aspektu pohlavního života a plození; o mravní stránce pohlavní reality se v souhlase s dnešní běžnou filosofií amerických veřejných škol nesmí studentům nic říkat. Podle této "filosofie" se totiž předpokládá, že mravnost skutků je něco pouze zcela subjektivního; věc názoru bez objektivního podkladu; porze se nesmí dělat to, co společnost zakazuje. Organizace Plánované rodičovství chce nyní v přednáškách informovat studenty veřejných vyšších škol o tom, že pohlavní zdrženlivost, nejlepší ochrana proti nechtěnému rodičovství, je možná, a že zplození dítěte s sebou přináší vážnou zodpovědnost pro rodiče.

• • •

Salisbury. — Umírněný politický vůdce rhodéských černochů Rev. Ndabaningi Sitholc odhalil, že prý v Mozambiku je trénována "tajná armáda", dosud málo významná, jejímž úkolem bude vyvolat v nezávislé Rhodésii občanskou válku mezi černochy a získat vládní moc pro skupinu guerilů, která je v neshodě s hlavním guerilovým hnutím tak zvané "Vlastenecké fronty". O politickém zabarvení tohoto oddílu guerilů nebylo zatím nic udáno. Není ovšem ale vyloučeno, že tuto "senzační zprávu dali do oběhu sami komunisté v touze nahánět lidem strach, a tak aby raději volili komunisty hned — a žádná občanská válka pak samozřejmě nebude.

• • •

Washington. — U.S. Dům representantů odhlasoval návrh zákona, předložený presidentem Carterem, o zvýšení minimální hodinové mzdy z $2.30 na $2.65 od 1. ledna 1978 a na $3.05 od 1. ledna 1980. Toto zvýšení také požaduje jménem amerických pracovních unií George Meany, předseda AFL/CIO. Ekonomové z povolání však už dávno varovali před určováním minimálních mezd, zdánlivě favorisující chudé, které však ve skutečnosti je velmi nepříznivé jak pro U.S. ekonomii, tak pro pracovníky bez zvláštní specialisace, i pro nejméně schopné, protože je nikdo nepřijme do práce a jsou pak na "welfare". Presidentův bratr — Americe známý Billy Carter, správně vyjádřil impakt zvýšení minimálních mezd těmito slovy: "Kdykoliv je minimální mzda zvýšena, musíme propustit několik lidí z práce. Rádi bychom těmto lidem poskytli práci, avšak pro nás by to bylo finančně neúnosné a musili bychom svůj podnik zavřít. Kdyby neexistovala povinná minimální mzda, mohli bychom poskytnout práci ještě dalším pěti či šesti chlapcům, jejichž výkonnost si tak vysoký plat nezaslouží! To není žádné vydírání dělníka, ale hospodářská skutečnost!

• • •

New York. — Yassir Arafat, předseda PLO, prohlásil, že jeho hnutí by bylo ochotno přijmout rezoluci Bezpečnostní rady číslo 242, která uznává právo Izraele na existenci, avšak s podmínkou, že tato rezoluce bude doplněna uznáním práv Palestinců: jejich práva vrátit se do svých domovů v Palestině i jejich práva založit si nezávislý stát. I toto podmínečné uznání státu Izraele Arafatem je novinkou, protože hnutí PLO doposud neuznávalo právo Izraele na existenci.

• • •

Silvis, Ill. — Ve státě Illinois byl hlášen první případ "legionářské nemoci". Ve vesnici Silvis onemocněl na tuto nemoc 51letý Donald Dumolien, který byl přepraven do nemocnice, kde lékaři ihned rozpoznali, že nešlo o pouhé nachlazení, jak se původně myslelo, nýbrž o legionářskou nemoc, a žádali o instrukce pro její léčení v Národním ústředí pro kontrolu nemocí v Atlantě. Přes všechnu jejich péči však pacient své nemoci 14. září podlehl.

• • •

Washington. — Podle průzkumu mínění, provedeného U.S. zpravodajskou službou Associated Press, v přítomné době asi 50 procent dospělých Američanů je rozhodně proti schválení nové smlouvy o Panamském kanálu; 29 procent ji schvaluje a 21 procent si o věci dosud neučinilo žádný jasný názor. Průzkumy mínění mají pouze takovou hodnotu, jaká péče byla věnována výběru representativního vzorku a interpretaci obdržených odpovědí. Jak jsme dopadli s Vietnamem po zjišťování uměle usměrněného veřejného mínění

PŘIJME SE —

Mold maker — nástrojař. Výroba plastic injection molding, velmi dobré pracovní i platové podmínky.

S.A.W. TOOLING CO.
1495 Davis Rd., Elgin, Ill.
Volejte 697-6040.

Ptejte se na Karel Mottl — česky nebo anglicky.

Tvé oko zřej na orlí vzlet,
za nim se vznes k výšinám —
k vysokému cíli ještě dnes,
bratře, musíš doletět!

BLAHOPŘÁNÍ K NAROZENINÁM
(Ke dni 7. října 1977)

Zasloužilým pracovníkům na líše orelské ve vyhnanství:

k "abrahamovinám" našim bratřím

KARLU CHROBÁKOVI

a

Ing. FRANTIŠKU ZLÁMALOVI,

a k šedesátinám

CYRILU PŘÍKAZSKÉMU

srdečně blahopřeje a pro další léta hojnost Božího požehnání — aby jim dobrotivý Bůh ještě dlouhá léta dopřál junáckou svěžest srdce i ducha — vřelými modlitbami vyprošuje

bratrstvo Čs. ORELSTVA v exilu

ZA PŘEDSEDNICTVO ČSO:
Very Rev. KAREL KOLEK, OSB, *vzdělavatel*
Dr. FRANTIŠEK HRADIL, *starosta*
Ing. VLADIMÍR RICHTER, *náčelník a v z. jednatel*
ANTONÍN SLOVÁČEK, *pokladník*

SPORT

I. národní liga kopané

Skupina A — 6. kolo

Kladno—Sokolov 1:1, Viktoria Žižkov—Chomutov 4:0, RH Cheb—Příbram 3:1, Benešov—Mladá Boleslav 1:2, VTJ Tábor—VTJ Žatec 2:0, Xaverov—VTJ Tachov 4:1, České Budějovice—Vlašim 0:0, Děčín—Ústí nad Labem 0:0.

První tři týmy v tabulce

1. Příbram	16:5	10
2. Vlašim	14:4	10
3. České Budějovice	8:4	9

Skupina B — 6. kolo

Frýdek - Místek—Pardubice 5:1, Jablonec—Vsetín 5:0, Třinec—Liberec 0:0, Opava—KPS Brno 2:0, Olomouc—Bohumín 1:1, Poruba—Havířov 2:0, Gottwaldov—Vítkovice 1:0, Hradec Králové—Mor. Ostrava 3:2.

První tři týmy v tabulce

1. Opava	12:2	10
2. Frýdek-Místek	13:5	9
3. Gottwaldov	10:6	8

Skupina C — 7. kolo

Bardejov—VSS Košice 0:1, Dubnica—RH Bratislava 2:1, Púchov—Nitra 1:0, Trebišov—Spišská Nová Ves 1:0, Ružomberok—Senica 1:1, Martin—Kys. Nové Mesto 2:1, Komárno—Michalovce 1:1, Pov. Bystrica—Humenné 3:2.

První tři týmy v tabulce

1. Senica	12:5	11
2. Pov. Bystrica	13:6	11
3. Nitra	11:8	9

★

KOPANÁ VE SVĚTĚ

Kvalifikace pro MS 1978 v Argentině:

SKOTSKO—ČESKOSLOVENSKO 3:1

Branky: 18. min. První rohový kop Skotů, brankář Michalík chtěl vyběhnout do pole, ale zarazilo jej tělo Massona a nekrytý Jordan hlavičkoval do sítě — 1:0. 38. min. Michalíkovi vypadl před brankou při zákroku míč a nabíhající Hartford jej pohodlně doklepl podruhé do sítě — 2:0. Skvělá akce domácích, Michalík vyrazil míč jen do pole, z hlavičky Jordana se dostal na hlavu Dalglishe a bylo to 3:0. 81. min. Nejčastější střelec Gajdůšek se osmělil a z dálky do levého rohu překonal zřejmě "studeného" gólmana — 3:1. Skotové byli v tomto utkání daleko lepším mužstvem. Čs. týmu nechyběla technika, zpracování míče a fyzička. Skotové však čs. celek jasně předčili v rychlosti, střelecké pohotovosti a hlavně v naprosté převaze při soubojích o míč muž proti muži. V tvrdosti a důrazu při soubojích platil na Skoty jediný hráč — Dvořák. V 7. skupině musí Československo ještě sehrát utkání s Walesem doma (16. listopadu) a Wales—Skotsko se hraje 12. října.

Tabulka:

1. Skotsko	3	4:3	4
2. Wales	2	3:1	2
3. Československo	3	3:6	2

Polsko—Dánsko 4:1

Tabulka 1. skupiny:

1. Polsko	5	16:3	10
2. Dánsko	5	12:8	4
3. Portugalsko	3	3:3	4
4. Kypr	5	3:20	0

Sev. Irsko—Island 2:0

Tabulka 4. skupiny:

1. Holandsko	4	9:3	7
2. Belgie	4	7:2	6
3. Sev. Irsko	4	4:5	3
4. Island	6	2:12	2

★

KVALIFIKACE DO 21 LET PRO ME

Skotsko—Československo 2:1

Branky: Burley, Sturrock — Kroupa. Dosavadní výsledky ze skupiny: Československo—Skotsko 0:0, Švýcarsko—Skotsko 2:0, Československo—Švýcarsko 4:0.

★

BOCA JUNIORS BUENOS AIRES vyhrálo Pohár osvoboditelů Jižní Ameriky, když ve finále porazilo brazilský tým Cruzeiro Belo Horizonte v Montevideu na penalty 5:4 (i po prodloužení skončil zápas 0:0). Předcházející utkání vyhráli oba soupeři doma 1:0.

★

KUVAJT—INTER BRATISLAVA 2:2, přátelské utkání, v němž oba góly Interu vstřelil Šajánek. Zápas se hrál za 35-stupňového vedra, trenér Švec měl vypůjčeny tři hráče ze Slovanu Bratislava.

POK

★

● ZPRÁVA ZE SPARTY A.B.A. CHICAGO

V neděli 25. září hrála Sparta v Marquette Parku další ligové kolo s týmem Lightning (Poláci). Nejdříve hráli rezervy a od 4 hod. odpoledne první týmy.

Lightning—Sparta 3:3
(rezervy)

Na prvních dvacet minut měl manažér Láďa Kop jen těchto devět hráčů: Murphyho—McManuse, V. Příkazského, Bartůňka, Phillipse — Berenschota, Vlčanského, Králíka J. Příkazského. V 15. min. udělal hrubou chybu McManus a Lightning se ujaly vedení 1:0. Jako desátý hráč přišel Spartě Cosentino a hra se začala vyrovnávat. V 29. min. přihrál McManus Berenschotovi, ten však ve vyložené pozici minul, ale míč se dostal k Vlčanskému, který z voleje vypálil a bylo vyrovnáno 1:1. Na začátku druhého poločasu Sparta byla v náporu, jeden její útok zastavil soupeř v pokutovém území rukou, ale rozhodčí penaltu neodpískal. Hráči Sparty se cítili poškozeni, přestali být pozorní a výsledek toho byl, že soupeř dal rychle za sebou dva góly — 3:1. Až sedm minut před koncem dokázal Vlčanský snížit na 3:2. V poslední minutě ideálně nahrál Králík Vlčanskému, a ten dokázal nemožné — získat jeden bod pro Spartu. Výborně hrál a střílel Vlado Vlčanský, který byl nejlepším na hřišti. Jemu dobře sekundoval Králík a J. Příkazský. V obraně byl nejlepší V. Příkazský s Bartůňkem (i když mohl zabránit třetímu gólu) a v prvním poločase dobře hrál i Phillips.

Lightning—Sparta 2:1

První tým Sparty začal v pohodě, ale potom chybovali oba krajní obránci V. Příkazský a Cosentino, čehož soupeř dokonale využil a vedl 2:0. Postupem času Sparta vyrovnávala hru, když výborně hráli oba stopeři Ďuriš a Graham. V záloze se slibně uvedl bývalý junior Sparty Barg. Hodně chtěl Cribari a byl to také on, který v 63. min. polovysokou střelou snížil na 2:1. Po této brance měla Sparta ještě několik šancí k tomu, aby mohla vyrovnat, ale ukvapenost a malá hráčská zkušenost tomu zabránila. Chybí ostřílený střelec ve spart'anském útoku a také kousek štěstí.

Sparta v tomto utkání předvedla zlepšenou hru, snad také tím, že ji vyhovoval styl soupeřovy hry. Lightning hrají technickou kopanou bez tvrdosti. Manažér prvního týmu Jarda Fajkus měl k dispozici tyto hráče: Pospíšila, V. Příkazského, Ďuriše, Grahama, Cosentina, Phillipse, McManuse, Schmitta, Jeremiase, Maňáska, Tsoukalase, Cribariho, Barga a Eriksona. Příští zápas hraje Sparta doma na Morton West v neděli 2. října. Rezervy začnou v 1 hod. odpoledne a první týmy ve 3 hod. odpoledne. Hrát se bude proti týmu Eagles (Poláci), kteří jsou poslední v naší skupině s 5 body a Sparta předposlední se 7 body. Je to tedy pro Spartu existenční utkání, které rozhodne, zda má Sparta reálnou šanci se udržet v nejvyšší soutěži "Major Division", nebo zda bude Poláky donucena ji opustit, což by znamenalo její pravděpodobný sestup do I. Division.

Manažér Fajkus se všemi hráči, které má k dispozici udělá jistě vše, aby Spartě zajistil první vítězství v podzimní ligové části. Potřebuje k tomu ovšem také vydatně hlasitou podporu všech fanoušků fotbalu a příznivců Sparty, protože bez podpory jejich hlasivek a "rad na dálku" by se našim hochům nedobře hrálo. Proto v neděli 2. října mají všichni "Spart'ané a Spart'anky" sraz na hřišti Mortonky-West v Berwynu přesně ve 3 hod. odpol.

A jako vždy — končíme heslem: At' vítězí dresy rudé — Sparta byla, je a bude, nebot' Sparta je věčná.

POK

Náš sportovní zpravodaj Petr Horák hlásí:

Z NEW YORK TIMES O LAKE PLACID:

Jak známo, předseda Mezinárodního olympijského výboru, lord Killanin, nedávno hovořil o zpoždění přípravných prací na letní olympijské hry roku 1980 v Moskvě. Nikdo ovšem nepochybuje o tom, že se bude letní moskevská olympiáda konat v termínu. Stejně tak horečně se pracuje na přípravě zimní olympiády v Lake Placid. Až to některým obyvatelům tohoto malebného místa vytváří namísto patriotické pýchy špatnou náladu...

Na jižním okraji Lake Placid se tyčí obří, přes padesát metrů vysoký jasně žlutý jeřáb, který na zalesněné stráni Intervale Hill připravuje pro očekávaný půl-milion návštěvníků zimní olympiády nový komplex skokanských můstků. Rozporné pocity obyvatel Lake Placid lze pochopit snadněji, když si uvědomíme, že oněch půl milionu očekávaných návštěvníků se nahrne do městečka, v němž dnes žijí pouze tři tisíce lidí. Ačkoli do zahájení zimní olympiády schází ještě téměř dva a půl roku, Lake Placid žije horečnými přípravami. Samosebou, žádný občan z Lake Placid a jeho okolí nepopírá význam olympijských her pro vlastní hospodářský přínos i pro zvýraznění mezinárodní prestiže. Ale ten zmíněný obří jeřáb spolu s celou jednotkou buldozerů působí obyvatelům starosti, že olympiáda zanechá na Lake Placid jizvy, jež už nebude možné vymazat, a zavede způsob života, značně odlišný od dosavadního. Ředitel Adirondack Park Agency, státní správy parků této oblasti, Richard Persico, zdůraznil, že nelze pochybovat o tom, že například velký skokanský můstek, který bude činit do výše takřka jednoho sta metrů, zanechá vizuálně nepříznivý dojem na rázu krajiny. Ale jeho agentura přesto dala k výstavbě můstku souhlas. Ředitel Persico to zdůvodnil faktem, že je nutno brát ohledy také na hospodářský a sociální prospěch. Adirondack Park Agency má na starosti téměř dva a půl milionu hektarů této oblasti newyorského státu, jež tvoří největší území divočiny na východ od řeky Mississippi. Zmíněná správa parků se stará především o zachování vzhledu krajiny. Má to ovšem těžké, nebot' větší část této oblasti nepatří státu, ale soukromým osobám. Státní správ-

"Paní Marino, tuhle přední vlnu mi prosím Vás, přede lejte."

"Mileráda, ale proč? Vždyť Vám tolik sluší!"

"Naše sousedka má teď tentýž účes a manžel ji začíná zdravit..."

Gu.4-1118
MARINA'S
BEAUTY SALON
Home of the finest permanent waving
Visit Marina's new salon - formerly at 26th St & Hamlin.
5234 Cermak Rd., Berwyn, Ill.

Offering More Than 200 Charters to Europe in 1977
VISIT OUR OFFICE
Veškerá Tuzexová služba
CIHAK WORLD TRAVEL, INC.
6302 WEST CERMAK ROAD
BERWYN, ILL. 60402
Phones (312) 795-9050 — Chicago (312) 242-6110

Přijďte si protáhnout ty své málo používané svaly. — Tělocvičný osmitýdenní kurs rytmiky, pod vedením Mileny Rasochové začíná 4. října 1977 v 8:00 hod. večer v tělocvičně školy Custer (1427 Oak Park Ave., Berwyn). — Bude se pořádat v téže tělocvičně každé úterý od 8:00 hod. do 9:30 hod. večer.

O bližší informace volejte: 788-3495.

va parků navíc nemá velkou jurisdikci. Přesto však mohla stavbu můstků znemožnit, nebot' má právo zakázat výstavbu objektů, vyšších čtyřiceti metrů. Obchodní zájem hraje nepochybně hlavní roli v podnikání lidí, jako je Peter Roland, majitel překrásného staršího hotelu Homestead na hlavní ulici Lake Placid a modernějšího hotelu Lakeside Motor Inn. Roland říká, že když se stavěla v Paříži Eiffelovka, lidé se proti této stavbě postavili jako proti projektu, jenž bude hyzdit krásu Paříže. Dnes je Eiffelovka největší pařížskou turistickou atrakcí. Z tohoto hledis-ka se Roland také dívá na výstavbu Lake Placid pro příští zimní olympiádu. Uvádí například, že mu sice může osobně utrhnout srdce, že je nucen nechat strhnout hotel Homestead, který jeho rodina vlastní od roku 1922, a jenž je ve výborném stavu, ale že mu nic jiného nezbývá. Američané jsou totiž při cestování naladěni na jistou standardizaci, která brání jejich důvěře v netypické nebo starší hotely. Nestojí o žádná dobrodružství, o žádná překvapení. A tak Roland postaví na místě svého starého Homesteadu mnohem populárnější Hilton . . .

Procházíte-li dnes uličkami a ulicemi Lake Placid, zjistíte, že jsou už nyní zaplaveny spoustou výrobků, inspirovaných olympiádou. A tak tu naleznete připomínku olympijských her na vlaječkách či různých poutačích, ale rovněž na lžičkách, šálcích nebo džbáncích. Obchod jde v Lake Placid tak, jako nikdy předtím, říká Parnell Ormsby, který vlastní stánek s novinami, suvenýry a cukrovinkami na hlavní ulici už 42 let. Velký zisk má například z populárních triček, takzvaných T-shirts, s olympijskou připomínkou, jež stojí bez dvou centů pět dolarů. Pan Ormsby říká, že domácí obyvatelé si jich občas koupí i víc kusů, ale že výnosný obchod mu poskytují především turisté. Předem stanovené poplatky z prodeje olympijských suvenýrů jdou do pokladny organizačního výboru zimních olympijských her . . .

Lake Placid nepořádá zimní olympijské hry poprvé. Pamětníci ještě vzpomínají na olympiádu, která se tu konala roku 1932. A právě na rozdílech mezi olympiádami, konanými v jednom místě s přestávkou necelých padesáti let si člověk uvědomí, jak rychle se mění doba. V roce 1932 se Lake Placid těšilo návštěvě 25 tisíc sportovních příznivců. Za dva a půl roku jich přivítá půl milionu.

* * *

BÍLÝ SPORT VE SVĚTĚ

Víkend uprostřed září patřil na obou stranách Atlantiku tenistům, a z nich především čtyřem zemím, jež bojovaly o finále slavného Davisova poháru. V Římě to byly Itálie a Francie a v Buenos Aires Argentina s Austrálií. Dnes už tedy víme, že ve finále Davis Cupu se střetnou Italové s Australany. Italové rozhodli o svém postupu už v sobotu, kdy se vítězstvím ve čtyřhře ujali vedení 3:0 a porážka Francouzů se stala neodvratnou. Ve zbývajících nedělních dvouhrách, hraných na dva vítězné sety, porazil Ital Panatta Francouze Jauffreta 6:1, 6:2 a Dominguez získal Francii čestný bod vítězstvím nad Barazzuttim 6:2, 0:6 a 6:2. Konečný stav utkání Itálie—Francie je 4:1.

V Buenos Aires mělo střetnutí Argentiny s Austrálií mnohem dramatičtější průběh. Rozhodnutí přinesla čtyřhra, v níž Australané Dent a Alexander zdolali Cana s Vilasem 6:2, 4:6, 9:7, 4:6 a 6:2 a zajistili Austrálii vedení 2:1. O třetí bod a jistý postup Austrálie se pak postaral Dent, který porazil Cana 6:4, 6:4 a 6:3.

Ve finále tenisového turnaje v Tokiu zvítězila Angličanka Virginia Wadeová po tuhém boji nad bývalou československou reprezentantkou, Martinou Navrátilovou 5:7, 7:5, 6:4 a dostala 20 tisíc dolarů. Navrátilová se musela spokojit s deseti tisíci dolary. Martina Navrátilová oplatila v semifinále Australance Wendy Turnbullové porážku z Forest Hills. Navrátilová vyřadila Turnbullovou hladce 6:2, 6:3. V druhém semifinálovém utkání porazila Angličanka Virginia Wadeová svou krajanku Sue Barkerovou 6:4, 2:6 a 6:2.

Ve finále takzvaného Turnaje šampionů zdolal Američan Solomon Australana Rosewalla po tuhém pětisetovém boji.

V Houstonu v Texasu se hrálo mistrovství Spojených států ve čtyřhře mužů. Prvenství si odnesli Holand'an Okker a Američan Riessen, kteří však museli ve finále tvrdě bojovat o vítězství s bratry Timem a Tomem Gulliksonovými z Wisconsinu. Okker s Riessenem vyhráli 3:6, 6:3, 6:3, 4:6 a 6:1. Třetí místo obsadili Jihoafričané Hewitt a McMillan, jmenovaní před týdnem asociací tenisových profesionálů deblem roku, kteří porazili Američany Smitha a Lutze.

V druhém kole nového ročníku Davis Cupu porazilo v Lucernu Švýcarsko Egypt 5:0. V posledních dvouhrách zvítězil Petr Kanderál, který je českého původu, nad Egypt'anem El Fatáhem 6:0, 4:6, 10:8, 7:5 a Švýcar Günthardt vyhrál hladce nad Egypt'anem El Sakkou 6:1, 6:0 a 6:0.

* * *

HOUŽEVNATÍ ČÍŇANÉ

Hráči kopané týmu New York Cosmos, kteří byli v čele s Pelém na zájezdu v Ásii, remizovali v prvním zápase s mužstvem Čínské lidové republiky 1:1. Pelé a Ital Chinaglia byli velmi dobře střeženi. Tým Cosmosu sice už byl v zápase unaven cestováním, ale přesto je nutné vyzdvihnout rychlost a houževnatost čínských fotbalistů, stejně jako jejich výborný smysl pro kolektivní pojetí hry. Co překvapilo, bylo téměř po celý zápas ticho osmdesáti tisíc diváků v hledišti. Tato až přehnaná disciplina je v kopané naprosto novým prvkem. Mužstvo kopané Čínské lidové republiky porazilo v Šanghaji v odvetném utkání tým New York Cosmos 2:1. Jedinou branku Cosmosu v odvetném utkání vstřelil Pelé. Trenér newyorských hráčů, Eddie Firmani, označil čínské reprezentanty za velmi dobré a houževnaté hráče. Cosmos mohl v odvetném zápase podle Firmaniho vyhrát, kdyby jeho hráči nezahodili řadu šancí. Tým Cosmosu měl k dispozici pouze dvanáct hráčů, protože některé jeho opory — včetně Němce Franze Beckenbauera — jsou zraněny.

* * *

PEKINGSKÉ NÁMLUVY

Předseda Mezinárodního olympijského výboru, lord Killanin, absolvoval třídenní rozhovory v Pekingu. Nedošlo však při nich k rozhodnutí o návratu Čínské lidové republiky do olympijského hnutí . . . Lord Killanin řekl novinářům, že doufá, že může být nalezen způsob, jakým by se Čínská lidová republika mohla vrátit mezi olympijské země. Pekingští představitelé mu však řekli, že se nevrátí do doby, dokud bude členem mezinárodního olympijského hnutí Čínská republika na Tajvanu. Sedmnáct z 26 mezinárodních sportovních federací uznává Tajvan za svého řádného člena.

* * *

LETNÍ LED

Ve Washingtonu právě začíná "indiánské léto", ale stejně jako v Evropě i na našem kontinentě probíhá závěrečná příprava na novou hokejovou sezónu. Tým Winnipeg Jets zvolil za součást své přípravy cestu po Evropě. V jejím rámci porazil ve Stockholmu švédské národní mužstvo 6:2. Dvakrát byl střelecky úspěšný jeden z legendárních kanadských profesionálů, Bobby Hull.

Boj na Zlaté Bráně

Jitro 3. září 1977. Všude v okrese Marin a San Francisku je velká mlha. Zvedne se? Mám obavy . . . Je 9 hodin. Mlha se rozplývá, ale kolem mostu "Zlatá Brána" (Golden Gate) je jí stále plno. Alespoň pod mostem je již nepatrná. V 9:30 skáču do vody z lodi Ketchiken, která zastavila u Křemencové skály, na marinské východní straně mostu. Voda je 14 stupňů C. Je tak silný proud, že v pěti minutách se ocitám daleko v moři na západní straně mostu. Co ted'? Musím se dostat k mostu. Ale to není tak lehké. Moře si usmyslilo, že tentokrát se jen tak nedá. A tak nezbývá než zabrat a nedat se také.

Musím těžce bojovat o každý metr. Jak dlouho jsem již zde? A most je ode mne tak daleko . . . Vlny rostou a ještě k tomu 200 metrů za mnou projíždí velká nákladní lod' a ta vlny jen zvětšuje, takže chvilkami jsem jako na rozhledně, bohužel, moc vidět není; je mlha a fouká vítr, který ještě vodu více rozčeřuje. Nemohu se tedy ani potěšit pohledem na vzdálené San Francisco. V dálce vidím mraveniště lidí na břehu.

Konečně se dostávám k mostu k jižní věži. No, ted' to již bude lehké. Ale to jsem se přepočítala . . . Směr proudu se změnil a ještě zesílil. Místo, abych mohla v klidu doplavat — musím vynaložit největší úsilí, aby mě proud nestrhl zase na druhou stranu mostu, do zátoky. Také k tomu nepřidá stále rostoucí žízeň. Nemohu se ubránit spolykání mnoha slané vody . . . Místo jedné lod'ky s lodivody jsou tu nyní tři. Chtějí, abych toho těžkého zápasení nechala a vlezla k nim do některé z loděk. Ne! Snaží se mne přemluvit. Nevzdám se! Chtějí, abych se alespoň zachytila lod'ky, a že mě potáhnou ke břehu. Chci doplavat. Jsem přece z národa, který se tak snadno nevzdá, který je zvyklý bojovat po staletí . . . Rvu se s vodou tak dlouho, tak tohle přece také dokáži. Nyní dvě předešlá plavání na Zlaté Bráně se mi zdají velmi lehká. Moře si nedá poroučet a dnes na mne vystrčilo pěkné zoubky . . .

Nyní jsem uprostřed želatinovitých ryb — trvá několik minut dostat se z jejich středu. Ještě zvýším úsilí a za nějakou dobu se dotýkám skály. Konec boje. Na břehu jásá dav. Zamávám jim a lod'ka mě veze do klubu — ještě půl hodiny v mokrých plavkách a bude po všem. Chci pomoci veslovat, ale není mi to dovoleno. Prý jsem měla dnes dost námahy. — Houkání sirén z majáků, varujících před skalisky, neustává . . .

Ovace davu potěší, ale mnohem více zahřeje uznání zkušených plavců v klubu a předsedy plavání; — plavala jsem přes 9,5 km a vydržela ten zápas se živly 2 hodiny a 18 minut. To prý by se každý z nich již vzdal . . . Také televise na to poukázala.

Jsem ráda, že mé úsilí nebylo marné, a že jsem udělala čest českému jménu.

Pavla Podolská-Rossová

* * *

Vážená paní Pavlo,

blahopřejeme, děkujeme za tu účinnou propagaci českému jménu a za tuto zprávu. Napište našim čtenářům o svém okolí, práci a životě častěji.

Srdečně zdraví

Otec Vojtěch

HLEDÁME

ZÁMEČNÍKY,
STROJNÍ ZÁMEČNÍKY,
ZKUŠENÉ SVÁŘEČE,
SOUSTRUŽNÍKY,
FRÉZAŘE
a třeba i začátečníky v obrábění kovů; pozorně snaživé rádi zaučíme.

Denní směna — Dobrý plat
Jižní strana Chicaga.

Volejte: 737-8000
Žádejte mluvit s "John".

PAUL'S BODY SHOP
5234 West Cermak Road
Cicero, Illinois 60650
Volejte 656-4177
Ptejte se na
p. PAVLA SVAČINU

Domácí český chléb, Moravské koláče, rohlíky, housky, dorty, tvarohový a makový závin, jablečný štrúdl a čajové pečivo.

MINARIK'S BAKERY
Finest Czech Pastries and Cookies
We Specialize in Party and Wedding Cakes
5832 West Cermak Road, Cicero, Illinois 60650
OLympic 2-2854
Možno objednat telefonem; laskavá a rychlá obsluha česky i anglicky.

PŘI KOUPI A PRODEJI MAJETKU
VÁM NEJLÉPE POMŮŽE A PORADÍ
MARUŠKA ŠMELHAUSOVÁ
u FIRMY PAV-HANSON REALTY, INC
6608 WEST CERMAK ROAD, BERWYN
SPOLEHLIVÁ SLUŽBA A
MNOHOLETÁ ZKUŠENOST
Též služby PŘEKLADATELSKÉ
u soudu, doklady, formuláře
(zejména Americké Občanství)
VOLEJTE: 795-7100

PĚTASEDMDESÁTKA BOHUMILA SMUTNÍKA Z LOS ANGELES

DR. FRANTIŠEK HRADIL:

I když vím, že zvláště tu nejmladší exilní generaci mezi námi příliš nezajímá nějaké oslavování narozenin ze staré vlasti už jim neznámých lidí, náš stále živější Hlas národa katolického a křest'anského směru dělá věc spravedlivou a dobrou, když se poctivě snaží vystihnout zájmy všech našich generací; té pionýrské a zasloužilé starokrajanské generace, která si tu po dlouhých osmdesát let svůj česko-katolický tisk udržela — a — z velké části jej podporuje dodnes nejštědřeji a nejpravidelněji —, i těch generací exilních z let padesátých a z doby "Pražského jara", ukončené tak brutálně sovětskou okupací v srpnu 1968. Toto sladění generačních zájmů v etnickém časopise není zrovna lehké, ale H.N. je v tom ohledu na správné cestě, která se může samozřejmě ještě všelijak vylepšit — hlavně za pomoci čtenářů ze všech těchto generací.

A právě do tohoto rámce úsilí H.N. — vyvážit a harmonizovat zájmy svých čtenářů o naše věci doma i v exilu v minulosti, přítomnosti i s průhledy do budoucna — zapadá jistě i snaha redakce H.N. spravedlivě ocenit vykonanou práci těch, kteří už dnes prožívají svůj životní podzim a ohlížejí se zpět na svou vyoranou brázdu.

* * *

V politickém hnutí křest'anských sociálů a lidovců První Masarykovy republiky patří k těm, kdo svou obětavou prací z pevného katolického a vlasteneckého přesvědčení vyorali brázdu hlubokou a rovnou dozajista náš čilý exilní pracovník — pětasedmdesátník — Bohuš Smutník.

Všem čtenářům zaniklého Katolika a Národa je jistě dostatečně znám z jeho kdysi pravidelných zpráv o životě našich krajanů v Kalifornii. Vzdor svému delšímu churavění v posledních měsících napsal už i několik článků do našeho Hlasu Národa, nynějšího pokračovatele saintlouiského Hlasu i chicagského Národa a Katolíka. Avšak, u příležitosti jeho pětasedmdesátých narozenin je záhodno a spravedlivo mu v katolických novinách poděkovat za vše pravdivé, spravedlivé a dobré, co během svého velmi plodného života se samozřejmou obětavostí vykonal pro dobro víry, sociální spravedlnosti a pro všestranný kulturní rozmach v naší rodné vlasti.

* * *

Bohumil Smutník se narodil 6. října 1902 v Novém Rousínově u Brna. Je to rodiště slavného katolického literáta, vlasteneckého, velmi vzdělaného a pokorného kněze z konce 19. stol., dp. Františka Sušila, jehož životní program — "Bůh — Církev a vlast" se stal později i Bohušovou životní náplní.

Bohušův otec, Emanuel Smutník se udřel v potu ve slévárnách brněnských strojíren a záhy zemřel. Ze čtyř sirotků Bohuš byl nejstarší. Jejich ovdovělá matka Anna, rozená Žemlová, aby uživila rodinu, dělala totéž, co dělají dodnes všechny hluboce věřící křest'anské maminky: pracovala do úpadu od rána do noci, a přesto se doma zahnízdil více nedostatek než nadbytek. A tak Bohumil táhl od mládí brázdy po rozmoklé půdě rodinného hmotného nedostatku. Na gymnasiální studie, po nichž toužil, nebylo pomyšlení. Šel vydělávat, aby pomohl mamince živit své tři sourozence. Teprve později studoval soukromě, maturoval na klasickém gymnasiu v Brně. V hloubi své duše pomýšlel na kněžství, ale poněvadž maminka a sourozenci doma potřebovali stále ještě finanční výpomoc, zapojil se plně do organizace katolické mládeže, do Čs. Orla a nakonec se stal zemským organizačním tajemníkem Československé strany lidové pro celou Moravu a přitom studoval po večerech práva na Masarykově universitě v Brně. Mezitím však přišel Mnichov, nakonec dal Hitler všechny české university v Protektorátě zavřít a Bohuš Smutník byl nakonec i zavřen a poslán do nacistického koncentráku v Dachau, kde se sešel i s pozdějším pražským arcibiskupem Josefem Beranem.

* * *

To však už ale předcházím událostem, a musím se na okamžik vrátit k předvečeru 28. října 1918. Tehdy byl šestnáctiletý Bohuš žákem na Městské obchodní škole ve Vyškově. Profesoři jej vybrali jako jediného z celé školy, aby si složil a přednesl "žákovský pozdrav" k 1. oslavě 28. října — ke dni zrození samotného Československa. Snad právě tímto "Pozdravem Čs. samostatnosti" upozornil mladičký Bohuš po prvé na své žurnalistické a řečnické schopnosti, které jej neopustily dodnes. Noviny a řečnická tribuna — to byl jeho život. Později, daleko později o něm proto mohl říci Msgr. Jan Šrámek, předseda Čs. strany lidové uznávaje navíc i jeho schopnosti organizační: "Buď' Pán Bůh pochválen, že naše hnutí má na Moravě Bohumila Smutníka, svého nejschopnějšího organizačního tajemníka." — A moravský katolický politický patriarcha, dr. Mořic Hruban označil pramen Smutníkovy schopnosti činorodé práce v katolickém politickém a kulturním hnutí v Masarykově Československu, když mi o něm řekl důvod své důvěry v něho: "Smutník má svou hlubokou víru v Krista promyšlenou, svou lásku k vlasti prožitou a oboje živí modlitbou, svátostmi a oddaností k Matce Boží." Proto nebyl Smutník jen politickým tajemníkem Čs. lidové strany na Moravě, ale spolutvůrcem celého katolicko-politického hnutí na Moravě."

* * *

V roce 1925 jsme my, katoličtí studenti v Brně měli obavu, že Bohuš Smutník ustane ve své neúnavné práci, protože si zakládal rodinu. Dne 7. července 1925 se totiž oženil s Olgou Dvořákovou z Ivančic u Brna a měli jsme za to, že starost o rodinu Bohuše zcela odvrátí od bláhové a málo placené idealistické organisační práce v politickém hnutí katolické Moravy. Strachovali jsme se však zbytečně. Politická organizační práce se mu za těch několik let vstřebala do krve, kostí i morku natolik, že pro ni získal i svou vyvolenou Olgu, která měla nakonec nejen účast na Bohušově práci, ale namnoze se mu stala i moudrou rádkyní.

Vedle večerního studia práv, jehož dokončení Smutníkovi nakonec zmařil nucený útěk do exilu (po r. 1948) Bohuš věnoval vedle své každodenní práce nejvíce času studiu cizích řeči. Nakonec ovládal němčinu, franštinu, italštinu i angličtinu. K slovanským řečem měl otevřeny dveře svou velmi solidní znalostí staroslověnské gramatiky a češtiny. Všech těchto jazykových znalostí měl Bohuš příležitost plně využít při svých četných zájezdech do ciziny na schůze a kongresy křest'anských sociálů, kde výmluvně zastupoval Československo.

* * *

Na konci 2. světové války po svém návratu z nacistického koncentráku se Bohumil Smutník ihned dal do práce, aby pokračoval v orání brázdy, kterou nedokončil jen proto, že Hitlerovo gestapo jej při práci zatklo a odvedlo na dlouhých pět let do vyšetřovací vazby a nakonec jej poslalo do Dachau. Vrátil se sice s podlomeným zdravím, ale v duchu nezlomen. Teprve když mu hrozilo po komunistickém únorovém puči nové zatčení, opouští s celou rodinou svou rodnou vlast. Po dlouhém, strastiplném putování a pobytu v uprchlických lágrech, emigruje nakonec do USA. Při veškerých svých starostech o obživu rodiny zapojuje se Smutník nakonec opět i v USA, v Kalifornii, do kulturně-náboženské a novinářské činnosti a pomáhá budovat dnes již zesnulému důst. Otci A. Pelikánovi S.J. novou krajanskou misijní osadu v Los Angeles až do jejího převzetí důst. Otcem Jar. Popelkou, S.J.

Naše přátelství a spolupráce přetrvala půl století. Vím tedy z vlastní zkušenosti, že Smutník vymýtil z duše každé sobectví. Jeho organisační práce v československém katolickém hnutí doma, ve vězeních, v nacistickém koncentráku, v jeho veřejné činnosti a apoštolské působnosti v americkém exilu, v Misii sv. Cyrila a Metoděje v Los Angeles v Kalifornii, soustředila vždy obvod jeho života ke středu — k Bohu.

My, kteří ke konci dvacátých let tohoto století jsme s ním pracovali v Československu, nepoznali jsme v něm nikdy úskok, ale vždy jeho splynutí v práci pro dobro církve, vlasti a národa. Jeho spoluvězni v koncentráku měli v něm bratra lásky, muže modlitby a upřímného přítele.

Drahý náš Bohuši, vzdor všem Tvým nedávným zdravotním potížím, přejeme Ti a vyprošujeme u příležitosti Tvých 75. narozenin hojnost zdraví, Božího požehnání a ochrany. Děkujeme Ti za vše, co Jsi doma i v exilu vykonal pro víru, národ a vlast a doufáme, že dobrotivý Bůh dopřeje Tobě i Tvé drahé choti Olze, abyste ve zdraví prožívali léta svého podzimu mezi námi a těšili se z toho, že zrno, které Jsi doma ve vlasti před léty sázel, přináší přece jen ovoce dobré, vzdor — nebo snad právě pro všechnu tu dnešní nepříznivost doby, kterou naše drahá rodná vlast už po tři desetiletí prožívá: z opravdových věřících, z nichž některým Jsi byl i Ty v jejich mládí učitelem a přítelem, dorůstají tam v nesvobodné vlasti hluboce oduševnělí křest'ané a nebojácní svědkové činorodé víry.

* * *

Redakce H.N. se ráda připojuje k dlouhé řadě gratulantů, a přeje Vám, milý p. Smutníku, hojnost zdraví a Božího požehnání.

Náš obrázek zachycuje vzácnou chvíli v životě Bohumila Smutníka, jenž v Montrose v Kalifornii 6. října 1977 dovršuje 75 let pohnutého života. Svatý Otec Pavel VI. v uznání půl století práce v lajckém apoštolátu mu udělil zlatý záslužný kříž — "BENE MERENTI" — což znamená "dobře zasloužilému". Tuto papežskou medajli s příslušným diplomem Svaté Stolice předává Bohumilu Smutníkovi J. E. James Francis Kardinál McIntyre, arcibiskup v Los Angeles, California dne 6. května 1969.

Největší výběr záclon, (draperií) do kuchyně, pokojů a ložnic; soubory do ložnic a koupelen
SKLAD HOTOVÝCH DEK A POLŠTÁŘŮ
z dacronu a z importovaného husího peří
Máme 41-letou zkušenost. Vedeme jen zboží kvalitní, obsluhu u nás najdete odbornou. Zákazník náš pán.
NAVŠTIVTE NÁS!
ONDRUS & SON
6533 W. Cermak Rd.,
Berwyn, Illinois
Tel.: GU-4-1700
Šimkmo na druhé straně ulice proti obchodu Pancner

REAL ESTATE
KUPUJETE DŮM?
PRODÁVÁTE DŮM?
Obrat'te se s důvěrou na
JOE ZACHARDA
"TWIN CITY"
Realtors and Builders
7010 W. CERMAK RD.
BERWYN, ILL. 60402
MLS 788-8500

MICHAL STREJDA:

CHTĚL JSEM VIDĚT KRAJ SVĚTA, KUDY CHODIL TEN Z NAZARETA

Z cestopisu našich mladých krajanů-exulantů, kteří po sovětské okupaci Československa v srpnu 1968 vylétli z klece do světa.

(Dokončení z min. čísla)

Chce-li se jít někdo z vašich známých "pro světobol" utopit, pošlete ho do Mrtvého moře: tam se neutopí, a začne mít život opět rád . . .

Mrtvé moře — 85x15 km, hloubka 400 m, 30% soli — to jsou zhruba údaje o této uzavřené vodní "nádrži". A zážitky — z dálky ani z blízka nic zvláštního, normální voda, vítr dělá vlnky, úplná idyla. První krok do vody a připadám si jako když lezu do vany — voda má okolo 27 stupňů C. Potom postup minimální hloubkou do kolen touto skoro vařící se vodou a když je už vody víc jak jeden metr (dost daleko od břehu), tak to už nikdo nevydrží, skrčí se do vody a hle, okamžitě se člověk vznáší jako korek či bublina na hladině v jakékoliv posici. Já zkrátka říkám, že je to stejné jako na nafukovací matraci, ale bez matrace (opravdu nevím, jak to jinak vyjádřit). Dá se na vodě ležet, či zaujmout turecký sed, nebo se i otočit a zkusit normálně plavat — ale pozor, dle Archimeda vytlačí každý více vody tělem než hlavou, takže nadlehčení uprostřed těla je větší a tak se zákonitě snaží hlava dostat se pod vodu a zároveň nohy vylézají nad vodu a mrskají se ve vzduchu — jako když se ryba snaží plavat na suchu. Pocit při tomto výkonu je poněkud ještě horší, neb má našinec dojem, že se už na nohy v životě nepostaví a dá to opravdu trochu dřiny, než se nohy dostanou zpět pod vodu a než se dokonce dotknou dna. Takže radosti a jásání plno. — Též jsem vodu ochutnal, ale to už není slanost, ale příšerná hořkost, která přímo sežehne jazyk. Za chvíli se však všemu přivykne a je to nádhera a cáknete se sem a potom tam a najednou cák, a je kapka v oku. Zdá se mi, že mi někdo kápl snad kyselinu do oka a tím je mi jasné, že koupání končí a se silně zavřeným okem se zaměřuji ke břehu a mohl bych klidně volat: Království za ručník! Ale to už můj kamarád si cákl též, pro změnu do obou očí, takže jako úplný slepec se řídí podle slunce a směřuje tápavě ke břehu, kde je jediná záchrana — ručník! Jde to dost pomalu, neb dno je silně kamenité a nohy jsou změkčilé. Mám pocit, že se už voda u oka vypařila, a tak opatrně otvírám, ale běda — sůl zůstala (rafinovaná!) a oko opět silně pláče. Za chvilku jsem u ručníku a konečně záchrana, kterou ihned nesu kamarádovi-"slepci" a tím zachraňuje ručník i jeho. Tímto pomalu končíme koupání, ještě si nabírám u loužiček na břehu trochu soli a dělám si sněhovou — sorry — solnou kouli a uvažuji, zda by se dal postavit solňák (jako sněhulák). Každopádně si umiňujeme, že až někoho ve světě potkáme, kdo se bude chtít jít utopit, protože ho život omrzel, pošleme jej vykonat tu hloupost do Mrtvého moře. Tam se neutopí a najde zdarma potřebnou sůl k životu: humor!

Sedíme potom ještě na terase restaurace a díváme se na moře a na protější pohoří, které strmě činí nad mořem a které už patří nepřátelskému světu (hranice jde středem moře). Tam někde leží i Macherus, kde tančila Salomé a kde požádala o ten strašný dar — hlavu sv. Jana Křtitele na míse!

Mše sv. na Kalvárii — a druhé tajemství Radostného růžence

A byla neděle 16. 6., poslední celý den našeho pobytu v této krásné zemi. Naši otcové již měli rozdělené pořadí nedělních mší, které pro nedostatek místa musejí být plánovány dopředu. A tak jsem brzo vstával, abych mohl být přítomen mši svaté přímo u Božího hrobu, kde je místo maximálně pro dva kněze a dvě osoby ještě (max.) Zážitek jedinečný, zrovna jako druhý den, kdy byla mše svatá na Kalvárii. Kéž by se to dalo ještě jednou prožít! A po mši svaté a po snídani opět odjezd autobusem do nedaleké vesničky Ain Karim — rodiště sv. Jana Křtitele. Zde je kostel, postavený nad místem jeho narození, a místo, kde Panna Maria svou příbuznou Alžbětu navštívila po andělském Zvěstování a kde zapěla svůj Magnificat: Velebí má duše Pána a můj duch plesá v Bohu, mém Spasiteli . . ., (Lk 1, 39-56). Slova této krásné písně jsou opět na deskách jako u Otčenáše ve všech jazycích — tedy i česky! Při cestě zpět jsme ještě navštívili na skalním ostrohu obrovský komplex moderní nemocnice Hadassah, kde jsme si prohlédli uvnitř novou synagogu, která má dvanáct oken (dle 12 isr. kmenů). Jsou od slavného současného malíře Marou Chagalla a chloubou tohoto místa. Potom ještě rychlý přesun zpět již vyzdobenou hlavní silnicí — všude americké a israelské vlajky, vojenské hlídky — vše připraveno pro odpolední přivítání Nixona. Cestou jsme ještě zaskočili do super-moderní "Svatyně knihy" — kde jsou uloženy rukopisy z Kumranu.

Po prohlídce musea Knihy, které je z větší části pod zemí a nad zemí je vidět pouze "klobouk" — což je tvar víka schránky na svitky — jsme projeli tímto novým a moderně stavěným městem okolo budovy israelského parlamentu opět k hotelu.

Země svatá — země neklidu . . .

Po obědě jsem s kamarádem odešel měnit peníze, neb jsme každý chtěli už konečně též zakoupit nějaký souvenir a na začátku výměněné israelské libry se jaksi po tom týdnu úplně rozprchly. Došlo i na železnou zásobu rakouské měny, i něco švýcarských franků padlo, i německé marky. Tato transakce trvala delší dobu a potom jsme hned vyrazili dále do nového města a sledovali, jak se lid raduje a očekává přistání U.S. presidenta. Bylo to vlastně poprvé, kdy hlava státu, který opravdu Israeli pomáhá, přijede na oficiální návštěvu — takové oficiální uznání existence Israele i hlav. města Jeruzaléma. Lidé v ulicích poslouchali rádio, kde byl přenos z letiště. Říkám lidé, ale to je většinou všude mládež — bud' v kavárnách či obchodech jako personál, anebo většinou ve vojenském jako zákazník. Velice jsme se zájmem pozorovali příslušnice armády ve stejnokroji, jehož nejmenší součástí kromě lodičky na hlavě byla minisukně. Dalo se pořád koukat i na to, jak mistrně řídí s píšťalkou provoz na křižovatkách a vůbec se nebojí obrovských amerických kamiónů, jejichž výhodou je použitelnost nejen na silnici, ale i v terénu (to myslím jako protiklad ke zdejším západoevropským mrzáčkům-kamiónům, které vyřídí z provozu kupička písku na stavbě!). Pro tato děvčata se nám vžilo označení — "armáda spásy!"

Jakmile rozhlas ohlásil, že presidentské letadlo (Boeing 707) s konvojem přistálo, lidé radostně tleskali a už se stahovali k vytyčené trase. Hlídky na střechách a na zdi starého města přestaly klábosit a pozorovat slečny okolo, a čekalo se ještě asi půl hodiny, než celá výprava odjela z letiště a než za další půl hodiny překonala šířku celé země. S pískáním pneumatik projížděli vojenské vozy s obrovskými anténami — skoro jako přehlídka na Strahově. Za chvíli byl vidět vrtulník, který neustále ve vzduchu opisoval nad projíždějícím peletonem okruh a to už děti ze škol mávaly vlaječkami (americkými!) a v jednom z otevřených aut stál president a kynul rukou, a za ním, na jakési konstrukci přímo na zádi vozu visel (za ruku) černoch a běloch — asi smíšená stráž tělesná (celková jejich váha asi 300 kg — no obři). Takže jsme pokynuli taky (aby si nemyslel) — a pak ještě projela paní Nixonová a pak to vypadalo přesně jako po skončení "Závodu míru" v Praze.

Vnitřek Omarovy mešity, zbudované na místě Šalomounova chrámu ctěném Židy i Mohamedány pro jejich společného otce Abrahama.

. . . kdy tě opět spatřím — v pokoji a míru, přislíbeným lidem dobré vůle? . . .

Dojmů tedy dost i ze světa materialistického a v pondělí ráno už okolo páté fofr; zabalit a ještě stihnout v 6.00 mši svatou a v 7.00 snídaně a v 8.00 odjezd na letiště. V okolí letiště všude vojáci, na letišti plno kanonů a jiné válečné výzbroje, ani ne tak kvůli nám jako kvůli výše zmíněným letadlům z USA. Opět prohlídka, ale tentokráte opravdu tvrdá; takové malé minohledačky a kontrola fotoaparátů a holicích strojků a našich osob, a co jsme prý koupili u Arabů a at' laskavě promineme, ale že lepší delší dobu hledat tady, než někde ve vlnách. Vcelku pochopitelné a tak po kontrole s radostí utrácíme poslední peníze — já si koupil originál Chalvu a chci si ji dát do svého příručního kufříku, postavím ho v hale na stoleček, kouknu, nikde nikdo v blízkosti, cvak — jeden zámek otvírám, cvak druhý a tu koukám, že mi jeden šaman kouká přes pravé a druhý přes levé rameno a sledují, co to robím. Nepropadl jsem panice a koupené uložil do kufříku a opět ho zavřel. V klidu odešli, ale já poznal, co je to bdělost. Potom jenom dvě hodiny čekání na odlet, se zpožděním start, nad Kyprem oblíbené kuřátko a nad Rhodosem sklenička whisky — to bylo vždycky naše!

Při tom mě pálila chodidla a bolely nohy, ale bylo mi dobře. Byl jsem tam, chodil jsem po cestách, kudy chodil Boží Syn!

A nyní už jen vzpomínám . . . Zvlášť když si čtu v evangeliu a přímo vidím, kde se která událost stala. Ted' se už na to mohu spolehnout, že tomu tak bylo. Vždyť jsem na těch místech byl osobně, viděl jsem je na vlastní oči a chodil po cestách, kudy chodil celé tři roky ten z Nazareta. Už se ted' také pranic nedivím, proč mu ti jeho vrstevníci nerozuměli. Nepochopili jej tam v té jeho pozemské vlasti, dodnes ani ti, kteří se jej dovolávají. Já ovšem ještě taky ne; proto si ted' budu denně číst dopisy Jeho lásky k lidem, abych celé Jeho Radostné zvěsti (evangeliu) přišel "na kloub". Ted' už se mi ale zdá, že až podle těch Jeho rad začnou lidé žít, všechen ten rudý i jinobarevný materialismus ve světě se jejich láskou roztaje. To pak snad i bude už dobrá vůle i v zemi Kristově mezi Židy a Araby, Jerusalém bude mezinárodní, patřit celému lidstvu, a já se budu mezitím těšit na druhé, promyšlenější a zbožnější putování tím maličkým kouskem světa, kudy chodil můj Spasitel z Nazareta . . .

HLEDÁ SE —

JOHN MAREK, rodák z obce Veřovice pod Frenštátem. Jeho poslední známé bydliště bylo v Kanadě (snad: 243 Butter Str., Woodstock, Ont.). Chce s ním vejít nutně ve spojení v důležité záležitosti jeho přítel z Kalifornie. — Kdo byste o hledaném krajanu věděl, řekněte mu laskavě, aby se dopisem přihlásil v redakci H.N. Anebo: Kdo jste se s ním sešli, a víte, kam se odstěhoval, napište nám laskavě sami. Ze srdce vám za tuto službu děkuje

redakce

P. ALBERTI:

DON BOSKO

JEHO DOBA A DÍLO

(Pokračování z min. čísla)

Odporoučeli nemocného do modliteb Boskových. Dne 1. července přišel druhý telegram, zvali Dona Boska do Frohsdorfu k umírajícímu hraběti. Don Bosko se vymlouval, že je cestou do Francie unaven, a že se nemůže na novou a tak dalekou cestu vydati. Sliboval, že se bude za nemocného i se svými řeholníky a chovanci modlit. Když nemocnému přitěžovalo, dojel do Turina hr. Bourg, zet' Boskova dobrodince a přítele hr. Karla de Maistre, a zapřisahal Dona Boska, aby jistě jel s ním do Frohsdorfu. Don Bosko poslechl. Po únavné cestě dvou nocí a jednoho dne přijel časně ráno do Frohsdorfu. Odsloužil mši svatou a poklekl k díkůčinění. Už tam stál sluha a prosil, aby šel ihned k nemocnému, že nemocný si přeje ho vidět. Don Bosko pokývl hlavou a modlil se dál. Za několik minut stál u něho zase lokaj, aby už šel. Pokývl hlavou a modlil se dál. Po modlitbě mu nabídli snídani. Byl cestou unaven a hladov, zasedl tedy ke kávě a snídal. Po třetí přišel sluha, že nemocný je už tuze nedočkavý. Don Bosko zašel tedy k nemocnému a zdržel se u něho asi dvě minuty. Sotva odešel, volal nemocný na hr. Bourga: "Slyšíš, okřívám, budu zdráv." — Právě té neděle, 15. července, byl svátek sv. Jindřicha, a nemocný měl jmeniny. Po celý den přicházeli hosté a domácí do jeho komnaty a nemocný se s nimi vesele bavil. Večer se dal na pohovce donést do jídelny a přiťukával si s hostmi šampaňským. Právě toho dne přijel k nemocnému doktor Vulpian, děkan medicínské fakulty pařížské. Užasl, vida vlastníma očima nemocného, jak po celý den od čtyř hodin ráno se baví a necítí únavy, kdežto předtím už skoro skonával, vida, jak nemocnému chutná, kdežto předtím nespolkl ani lžičky nějaké tekutiny, užasl nad opravdovou proměnou, která přirozeně se vysvětlit nedala. Všichni byli přesvědčeni, že Panna Maria Pomocnice tu svou mocí zasáhla. Zdravotní stav hr. Chamborda se lepšil čím dál, tím více. Hrabě četl a vyřizoval svou korespondenci, chodil do parku na procházku, zúčastnil se i pět hodin honu a zastřelil sám jelena. Za několik neděl však najednou oznamovaly noviny, že hrabě náhle zemřel, právě ve svatvečer svátku francouzského krále sv. Ludvíka, jehož byl hrabě Chamord posledním mužským potomkem. Jedni říkali, že zemřel na rakovinu, jiní zase, a to věhlasní lékařové vídeňští i pařížští, jako: Drasche, Meyer, Vulpian, Konrath, Stanzel, kteří mrtvolu pitvali, nenašli ani stopy po rakovině. Říká se také, že hr. Chambord byl uklizen se světa smrtí násilnou, snad jedem, od politických nepřátel.

* * *

Po návratu z dalekých cest Don Bosko očividně scházel. I v Římě se dověděli o chabém zdraví Boskově. Jménem sv. Otce napsal kardinál Jacobini arcibiskupu turínskému kardinálu Alimondovi list: "Svatý Otec vidí, že zdraví Dona Boska se denně zhoršuje. Bojí se tedy o budoucnost jeho Díla. Račiž tedy, Vaše Eminence, co nejšetrněji od Dona Boska se dovědět, kdo z jeho řeholníků by byl s to, aby, až bude potřeba, na místo Dona Boska nastoupil, aneb od nynějška byl Boskovým generálním vikářem s právem následnictví. Svatý Otec si vyhradil sám právo rozhodčí v těchto záležitostech, ale přeje si, aby Vaše Eminence vykonala brzo tento rozkaz, týkající se zájmů řečeného Díla."

Byv zpraven o starostlivosti sv. Otce Lva XIII., svolal Don Bosko na 24. října 1884 generální kapitulu salesiánskou a sdělil přítomným, oč jde. Dlouhé a vážné mlčení svědčilo, jakým smutkem jsou naplněna srdce přítomných, tušících, že Don Bosko v dohledné době jistě od nich odejde na věčnost. Čtyři dny potom oznámil Don Bosko své radě, že poradiv se s Pánem Bohem, rozhodl, aby Don Rua byl jeho zástupcem a nástupcem. V Římě přijali rozhodnutí Dona Boska blahovolně a Lev XIII. nařídil vypracovat dekret, jímž se Don Bosko zplnomocňoval Dona Ruu svým zástupcem a nástupcem jmenovat.

Dne 24. září 1885 ustanovil Don Bosko Dona Ruu svým generálním zástupcem těmito slovy: "Po dlouhých modlitbách k Pánu Bohu, vyprosiv si osvícení Ducha svatého a zvláštní ochranu Panny Marie Pomocnice i sv. Františka Saleského, našeho patrona, užívaje moci, svěřené mi nedávno nejvyšším pastýřem Církve, jmenuji svým generálním vikářem Michala Ruu, posavadního prefekta naší zbožné společnosti. Napříště bude mne Don Rua úplně ve veškeré správě kongregace zastupovat."

Jemný Lev XIII. projevil svou starostlivost o ustanovení zástupce a nástupce Boskova velmi šetrně a poručil kardinálu Jacobinimu přidati k zmíněnému již listu ještě list jiný, potěšitelnější, jímž jmenoval Boskova přemilého odchovance Cagliera, který si získal pokřest'aněním Patagonie název patagonského apoštola, apoštolským vikářem střední a severní Patagonie a biskupem magidským.

Pro biskupské svěcení přijel Cagliero do Turina a byl 7. prosince 1884 v chrámu Panny Marie Pomocnice od kardinála Alimondy na biskupa posvěcen. Když po skončeném obřadu vkročil nový biskup do sakristie, vítala jej tam jeho 88letá matička. Biskup objal plným náručím svou stařičkou matku, ale nedal jí o živý svět políbit svého biskupského prstenu. Za matkou stál Don Bosko s biretem v ruce. Slzy radosti mu kanuly z očí. I on se shánět po ruce milého duchovního syna, aby jí políbil. Ale Cagliero vrhl se do Boskova náručí a teprve po delší chvíli, až se trochu uklidnil, vyslyšel Dona Boska a dal mu ze všech prvnímu políbit svůj biskupský prsten.

Don Bosko navštívil již několikrát salesiánské ústavy v Itálii, byl ve Francii, vyhověl tedy na konci svého života i salesiánům a jejich spolupracovníkům španělským a vydal se 12. března 1886 do Barcelony. Jel tam Janovem. Všude byl vítán s nevídanou slávou. Na nádraží v Arenzanu přivedli k němu nemocnou a prosili za ni. Byla okamžitě uzdravena. V Nizze mu lidé v tlačenici rozstříhali nůžkami celou kleriku, chtějíce mít po něm ostatky. Meškající tam královna würtemberská Olga Nikolajevna, sestra ruského cara Alexandra II., přála si, aby ji Don Bosko navštívil, přijala jej velmi mile a přihlásila se za spolupracovnici salesiánskou. V Cannes klekali lidé na kolena, když Dona Boska potkávali, kníže a kněžna z Caserty jej navštívili a infantka španělská, kněžna z Hohenzollernů, dala se zapsat mezi salesiánské spolupracovnice. Tam přinesli k němu na nosítkách nemocnou dívku. Don Bosko ji požehnal a dívka skočila zdravá z nosítek. Don Bosko byl zázrakem tím sám tak vzrušen, že se modlil k Pánu Bohu, aby nepůsobil zázraky příliš rozruchu.

Příjezd Boskův do Barcelony se podobal příjezdu nějakého krále. Noviny rozhlašovaly již předem slavnou pověst Boskovu. Z Madridu, ze Sevilly a z jiných měst dostavilo se do Barcelony mnoho lidí, aby viděli a uvítali Dona Boska. Na hlavním nádraží očekávaly jej špice úřadů církevních, civilních a vojenských. Na čtyřicet hodnostářů mu nabízelo své kočáry, že jej zavezou do salesiánského ústavu. Trvalo plnou hodinu, než se Don Bosko dostal množstvím vítajících do kočáru. Zavezli jej nejprve do paláce velké dobroditelky salesiánského Díla paní Doroty Chopitey de Serra, kam se dostavily na recepci nejvznešenější osoby barcelonské. Pak se odebral Don Bosko do salesiánského ústavu v Sarrià za městem. Ústav byl dnem i nocí návštěvníky v pravém slova smyslu obléhán. Dráha Barcelona—Sarrià nestačila dovážet zástupy lidstva do Sarrie, musila zařazovat do provozu zvláštní vlaky a připínat k nim po dvou lokomotivách. Protože v ústavu sarrijském nebylo místa, stáli lidé na ulici. Napřed byli pouštěni k Donu Boskovi po padesáti, když však nemohl Don Bosko návalu zdolat, vycházel v určitých chvílích jen na balkon a žehnal dole shromážděnému množství. Kdykoli odjížděl Don Bosko do města vykonat návštěvy u význačných osob anebo v různých církevních ústavech, projížděl vždy zástupy lidu. Jedni se tísnili ve špalírech na ulicích, jiní byli v oknech, vylezli na ploty a na zídky, na střechy a na plynové svítilny, aby jen lépe viděli na italského svatého.

Přítomnosti Boskovy v Barceloně snažili se využít i četní nemocní. Dne 13. dubna, když v ústavě sarrijském dlelo u Dona Boska na třicet lidí, dobelhala se k němu s napětím všech sil 15letá dívka. Měla zkřivenou pravou ruku a pravou nohu. "Kde vás to bolí?" tázal se jí Don Bosko, žehnaje ji současně. "Zde ruka mě bolí, ještě jsem ji, co jsem živa, nenatáhla." A pravíc ta slova, narovnala a natáhla dívka svou ruku a pohybovala jí jako zdravou. Don Bosko se usmál a poručil: "A nyní chod'te." A děvče chodilo, noha se vzpřímila okamžitě: "Modlete se až do Božího Těla denně ráno tři Otčenáše, Zdrávasy a Sláva Otci na poděkování Panně Marii, že vám zdraví vyprosila."

Jindy přišla k Donu Boskovi dáma s třemi hochy. Jeden z nich měl již dva roky rozbolavěné rámě. Don Bosko, pozdvihnuv na okamžik oči k nebi, se zamyslil, a než hochy požehnal, pravil: "Tito dva větší budou řeholníky, ten nejmenší bude můj." Předpověď se splnila. Starší bratři vstoupili do řeholí a nejmladší se dal roku 1900 k salesiánům.

V ty dny otvíraly katolické spolky barcelonské svůj nádherný nový dům. Pozvaný Don Bosko byl uvítán s velkými poctami. Požádán o slovo, pravil, že cokoli mohl učinit pro lidi, vše konal pro čest a slávu Boží. Svou řeč ukončil slovy. "Vyčistil jsem svými ústavy ulice městské od mladých zlodějů a pobudů, ti jsou dnes radostí svých rodin a ctí svého rodiště. Jsou z nich hoši, kteří jsouce vaší dobročinností vychováni, zachrání vaše majetky, jinak by si byli časem pro ně přišli s revolvery v rukou."

Dne 5. května vykonal Don Bosko pout' do mariánské svatyně barcelonské, zasvěcené Panně Marii Odplaty. U dveří chrámových přivítal Dona Boska předseda konvencí sv. Vincence v čele mnoha jiných pánů těmito slovy: "Aby zvěčnili památku na váš pobyt v našem městě, usnesli se tito pánové darovat vám pozemek na hoře Tibi dabo, zde nad Barcelonou se vypínající, abyste tam vybudoval chrám Božského Srdce."

(Pokračování příště)

Z krajanského života v Clevelandu: Šedesátileté výročí dramatického sboru "Včelka"

Vážení přátelé:

Dramatický sbor "Včelka" Vás zve co nejsrdečnější na oslavu svého šedesátiletého založení.

Slavnostní večeře s programem se bude konat v neděli dne 2. října 1977 v České Národní síni na Broadway.

Společenská hodina začne ve 4 hod. odpoledne. V 5 hodin zasedneme k společné večeři, kterou připraví pí. Doudová.

Po večeři bude veselý program se zpěvy, ve kterém vystoupí populární krajanští herci a zpěváci.

Od roku 1917 až do dnešního dne, dramatický sbor "Včelka" pokračuje v tradici svých zakladatelů, a hraje ve prospěch těch, kteří to momentálně nejvíce potřebují.

Vážení přátelé, dramatický sbor "Včelka" za dobu šedesáti let svého trvání vykonal kus dobré práce a jistě si zaslouží Vaší pozornosti.

Reservace na slavnostní večeři nejpozději do 27. září přijímá:

Mary a Albert Frijouf 475-3611;

Jarmila a Luboš Hromádka 524-9735.

Cena lístků $6.50.

Členové Dramatického sboru "Včelka" společně se všemi herci se těší na shledání s Vámi.

S krajanským pozdravem za dramatický sbor "Včelka"

Jarmila Hromádková, předsedkyně;
Luboš Hromádka, jednatel

PRODÁM —

Dům "Frame" (dřevěný), 3 ložnice, moderní kuchyně a koupelna; uzavřená pavlač (porch), ústřední topení vodou. Nízké daně. V Chicagu, 63. ul. a Kedzie. Výhodná koupě — (kolem 20 tis.). Tel: 778-5099.

ČESKOSLOVENSKA

boty pro muže
široké (EEE)
též krásné papuče, pantofle,
pracovní obuv

MACH SHOE DEPT.
3720 WEST 26TH STREET
CHICAGO, ILL. 60623

PRONAJMU —

4-pokojový byt v přízemí (1st floor) nejraději mladým manželům, kteří si začínají budovat existenci. V Chicagu, v blízkosti kostela Bl. Anežky české. Volejte 762-2510.

VOICE OF THE NATION

A BRIEF HISTORY OF THE DEVELOPMENT OF THE PARK SYSTEM IN NATIONAL CAPITAL PARKS

By: DR. GEORGE J. SVEJDA

The genius of George Washington and Thomas Jefferson provided respectively a military method of securing our National liberation and a political perception permitting us to keep it under democratic conditions. The genius of these two men also contributed to selection of a new Federal City, the City of Washington which in a sense itself was to become one large National Park.

The Residence Act of July 16, 1790, authorized establishment of the seat of the federal government and authorized the President to appoint three Federal District Commissioners to acquire land for public building and to provide facilities for transfer of the Government from Philadelphia by December 1800.

On the recommendation of of President George Washington, the Congress of the United States, without discussion, on January 21, 1791, designated a ten mile square area on the Potomac River as the site of our nation's capital. The United States was the first nation of the world to plan a capital exclusively for its government. Although there were a number of considerations involved in the selection of the actual site of our nation's capital, a primary reason for establishing a separate and distinct federal district was to remove it from the jurisdiction of any state or states. In this way the Congress would be protected from undue influence from a state within whose territory it functioned.

Located within the entire District, known as "The Territory of Columbia," the new Federal City was named "The City of Washington." Also functioning as incorporated cities within the District were Georgetown and Alexandria. As a result of an agreement of March 30, 1791 with the land owners of the new District, the Government acquired 551½ acres of land of which 339 acres became what is now the Mall, and the President's Park.

A primary concern of the original city planners, including George Washington and the Congress itself, was the safety of the government. Major Pierre Charles L'Enfant, the designer of New York City's Federal Hall and a friend of Washington and Jefferson, was appointed in March 1791 to design the Capital. The city that he designed became a classic example of the blending of open space with urban development, all following a distinct and unique pattern. L'Enfant laid out the city on a grid pattern that was dominated by diagonal avenues which were long and broad and interspersed with circles. Their purpose was to provide a ready means of defense against the mob action which had so often interfered with the operations of government in many European capitals. Those responsible for the planning of our nation's capital were deeply concerned for the safety of Congress and its ability to function under peaceful conditions. In addition, in L'Enfant plan the character of the new Capital was formed by its parks, and the parks were to provide a setting of moving dignity for the Government buildings.

An Act approved May 1, 1802, abolished the offices of the Commissioners and placed the affairs of the Federal City under the control of a Superintendent appointed by and under the control of the President of the United States, who became in charge of public buildings and parks.

With the abolishment of the office of the Superintendent by the Act of April 29, 1816, the duties and powers were transferred to one Commissioner, appointed by the President of the United States. This office functioned until the Act approved March 3, 1849, creating the Department of the Interior, provided in Section 9 thereof "... that the supervisory and appellate powers now exercised by the President of the United States over the Commissioner of Public Buildings shall be exercised by the Secretary of the Interior."

Administration of public buildings and grounds by the Interior Department continued until the Act approved March 2, 1867 and abolished the office of the Commissioner and provided that all of the duties of the Commissioner required by law should be performed by the Chief of Engineers, U.S. Army.

No further legislation effecting changes in the control of public lands in the District of Columbia was enacted until the Congress, by the Act approved July 1, 1898, vested in the Commissioners of the District of Columbia the jurisdiction and control of streets and parking, and Section (a) provided that:

"The Park System of the District of Columbia is hereby placed under the exclusive charge and control of the Chief of Engineers of the United States Army, under such regulations as may be prescribed by the President of the United States, through the Secretary of War."

This Act clearly defined and established the properties constituting the system, as follows:

"The said Park System shall be held to comprise: (a) All public spaces laid down as reservation on the map of 1894 accompanying the annual report of 1894 of the officer in charge of public buildings and grounds."

(Continued in next issue)

Looking Ahead

by
Dr. George S. Benson
President
NATIONAL EDUCATION PROGRAM
Searcy, Arkansas

IS TALKING ENOUGH?

Soviet Russia is heading full-speed to an unpublicized goal of preparation for nuclear war. Their advantages over us in offensive weaponry are well-documented now, their anti-missile technology, thanks to the beam breakthroughs, is becoming more effective each day and their civil defense emphasis has only one meaning for us . . . that we are the intended final target of their extensive military preparations.

And what has been our response? Unfortunately, lower defense spending and 'detente.' For some reason, our leaders seem unable to acknowledge the obvious.

The Soviet nuclear physicist, Andrei Sakharov, who was involved in Russia's high energy level advances leading to the beam breakthroughs, has given us a good warning in saying, ". . . if the West accepts detente on Soviet terms it might have to deal with a country armed to the teeth."

How can we afford to ignore such warnings? By following our current detente policies, as blind as they are, we are giving the Soviets time . . . time to gain even a stronger upper hand, time to develop a more potent offense and anti-missile defense system, time to expand their already intensive civil defense preparations.

General Douglas MacArthur once stated that ". . . any nation that would keep its self-respect must be prepared to defend itself." America is being put in that position; her self-respect is being challenged. Are we prepared to defend ourselves? Unfortunately, the answer is that we are not adequately prepared to properly defend ourselves.

We must advance full-speed in technological testing. We must give a higher priority to defense than we have in the past. And we must be willing to back up our defense with sufficient funds to do the tasks that we demand from our military, at a time when Russia keeps on driving full speed ahead in offensive preparation.

We need to expand and intensify our intelligence operations in order to keep up with the latest military advancements of the Soviets. Also, we need to have established such an elaborate intelligence network that we will know immediately if the Soviets make a decision that would require the alerting of our defense systems.

We also need to carry out with greater haste and on a larger scale our progress with the cruise missile, the importance of which cannot be underestimated when one considers the high energy directed beam capabilities of the Russians.

The need to be prepared militarily cannot be overemphasized. General Douglas MacArthur once said, "Every nation that has what is valuable is obligated to be prepared to defend itself against brutal attack or unjust effort to seize and appropriate." And we have something valuable to protect: freedom.

We must also be an informed nation with an informed government. Summing up the importance of informing the citizenry, Thomas Jefferson said, "Educate and inform the whole mass of people. Enable them to see that it is in their interest to preserve peace and order, and they will preserve them."

How many Americans know that the Russians are now overwhelmingly favored in the nuclear arms race? How many citizens of our nation are aware, as was recently reported by Senator Sam Nunn of Georgia, that Russia holds a commanding edge over NATO in terms of conventional weaponry strength, number of forces and firepower?

And how many of us realize that we are helping to pay for the Soviet progress by choosing leaders who provide Russians with financial credit, aid in other forms and concessions of various types?

How many Americans have heard about the American Communist Spokesman Gus Hall saying publicly, "Detente creates a better atmosphere in which the struggle can take place?" How many more should hear about it?

Perhaps if more people were alerted to some of these truths, there might be less "wool" pulled over our eyes by liberal public officials who want a socialist world.

Noworul Memorial Chapels
2658 S. Central Park Ave. Telefon: 762-2233
Chicago, Illinois 60623

★

Our 94th Year

A FRIENDLY SAVINGS INSTITUTION SERVING A GREAT COMMUNITY

Saving Is Convenient Here!

Every feature of our association is designed with safety, increased earnings and convenience for you in mind. For your convenience: a Save-by-Mail plan, easy-to-serve-you office facilities, fast service, free parking. Come in.

Member of Federal Home Loan Bank System

INSURED SAVINGS UP TO $40,000.00
by Federal Savings and Loan Insurance Corporation

SATISFYING FRIENDLY SERVICE

SECOND FEDERAL SAVINGS
Corner 26th and Pulaski
CHICAGO, ILLINOIS 60623
277-8500

Cleveland News

The Cleveland District Alliance of Czech Catholics is sponsoring a pilgrimage to the Shrine of Our Lady of Lourdes located on the grounds of Our Lady of Lourdes Church, Hamm Avenue and E. 55th Street on Sunday, October 9, 1977 beginning at 3:00 P.M. The services will consist of a sermon, rosary, and benediction. After the services all are invited to the school cafeteria for refreshments and a social. Chaplain of the District Alliance and Pastor of Our Lady of Lourdes is Rev. John Andel. He may be reached for details at 641-2829. Chairman is Ann Cisar (641-0714).

Thanks Joe Kocab 883-4760

Before LIBERTY could ring we had to pay the toll.

Americans paid a heavy price in order to tell the whole world for whom the Liberty Bell tolled.

Both in lives and money.

Today, that bell still rings loud and clear. Thanks to the over 9½ million Americans taking stock in their country, buying U.S. Savings Bonds through the Payroll Savings Plan.

Whether for education, retirement, or even a new home, Savings Bonds offer safety and security in savings.

You may depend upon your doctor's orders being carried out when we compound your prescription.
Our double-check system guarantees accuracy.

THE
REXALL
DRUG STORE
RIEDL'S
PRESCRIPTION PHARMACY
3156 W. 26th, Chicago
(JUST EAST OF KEDZIE)
Bishop 7-7550

ABDOMINAL SUPPORTS

For aches and pains try our RRR Rheumatic Relief

ELASTIC STOCKINGS

We have in stock the well-known medicinal products of VAVRA'S PHARMACY

Jedokaz — Všehochuť

CZECH GUILD of the Holy Family Cancer Home

Dear Friends:

The Czech Guild of the Holy Family Cancer Home takes pleasure in announcing that its 12th Annual "NIGHT IN BOHEMIA" will be held at 6 P.M. Sunday, November 13, 1977 at Our Lady of Lourdes Hall, 3398 E. 55th St., Cleveland.

For the first time in the 12 year history of this event, dancing will follow the entertainment program with the Norman Vopat-Chet Kaye Orchestra, playing a combination of familiar Czech tunes and modern melodies.

As usual, only the best Cleveland talent will entertain you in a cabaret style program, following the dinner of traditional roast Duck or Pork, dumplings and sauerkraut. The pork roast dinner will be served by request only. The dinner will be prepared by the Douda Catering Company, and tickets are $10.00 per person, with all seats reserved.

During the past tweive years, with your help, the Czech Guild has been able to donate $55,000.00 to the Dominican Sisters, who staff the Holy Family Cancer Home.

Your donations reflect the continuing support of this annual affair by the Czech community of Greater Cleveland and is a tribute to its desire to preserve the rich cultural heritage through the annual "NIGHT IN OLD BOHEMIA".

Once again, we solicit your cooperation in a cause that reflects so creditably on the Czech community of this area and has enabled the Czech Guild to truly represent, culturally and financially, your dedication to this most worthy cause.

Dinner reservations and contributions should be mailed to: Mr. Clarence Leiblinger, 28732 Lynhaven Drive, North Olmsted, Ohio 44070. Phone: 777-1454. Thank you.

Very truly yours,
Lubomir P. Hromadka,
President;
Joseph J. Dolesh
President Emeritus

Dramaticky Sbor "Vcelka" will celebrate "60th" Anniversary

Honorable Mayor
Ralph J. Perk
Cleveland City Hall,
Cleveland, Ohio 44114

Dear Mayor:

In 1917 a group of dedicated and patriotic Czech banded together and founded our organization "Vcelky", which means busy bees. Their main aim was to help our troops and the Czech legionaires overseas. They made bandages, dressings, packed clothes, canned food and milk and sent them to the troops.

After World War I, they decided to stay together and became a cultural society, who would perform dramas, comedies, etc. All of these to be presented in the Czech language. Their desire was to keep the Czech heritage alive. They also decided to keep their humanitarian aims alive, and continued to help wherever help was needed. Much help was needed in those post war days. Donations also were given to maintain the Bohemian National Hall, The Sokol Tyrs Hall on East 131 Street, The Czech Daily "Nový Svět", The Holy Family Cancer Home, Polio drives, Heart funds, and many, many more.

It is therefore with great pride, that we cordially invite you and Mrs. Perk to our Sixtieth Anniversary.

Mr. Mayor, it will be celebrated on October 2, 1977 at The Bohemian National Hall, lower dining room. The social hour will start at 4 P.M., followed by a typical Czech dinner, then a beautiful program will follow. We know how proud you are of your heritage and Mrs. Perk of hers, so we are positive, you both will enjoy this.

Mr. Mayor, it will be an honor to welcome you both. Everyone who will be there is your friend.

We remain respectfully yours,

Jarmila Hromadka,
president;
Lubomir Hromadka,
secretary

Cost of Innocence

This letter was published in local paper in New Haven. His author is the son of the Czech exiled family now residing in Elmhurst, Ill.

To the Editor:

As a first generation American and the son of parents whose lives for years were threatened by the Communists in Czechoslovakia, I feel very proud on the one hand by President Carter's stance on human rights and very anxious on the other hand by the negative reaction to it from a number of groups in the U.S. that are well-intentioned but ideologically naive.

It is clear from all sources to which we have access that the Russian Communist hierarchy brutally subjugates dissenters from its autocratic plans without regard to any code of morality whatsoever. This is the way it has operated for the last 50 years, it is the way it operates now, and there is no indication or trend implying that there will be any change in the future. One need not look far for proof of this—the handling of Hungary in the fifties, Czechoslovakia in the late sixties, and most recently the cruel treatment of Soviet Jews and dissidents—is testimony enough. And that is only the very tip of the iceberg: We have no way of knowing or appreciating the day-to-day atrocities that in the USSR are routine. Only in hearing from immigrants like Solzhenitsyn do we have some idea of what is going on inside Russia and the picture is very frightening indeed.

Thus I am very anxious when I hear sharp criticism of President Carter's administration's support of human rights by some Americans as being harmful to "detente." In these people the classical American attributes of optimism, hospitality, and a very short memory combined with a myopic naivete that can be frankly dangerous, if not in this decade, than certainly in the next.

President Carter's outspoken support of human rights has given me a glow of pride in being an American. He has said what should have been said long ago: we cannot be "friends" with a brutal autocracy, and we cannot witness the trampling of basic freedoms without at least a shout of protest.

Andrew R. Pachner, M.D.
New Haven

STATEMENT OF OWNERSHIP, MANAGEMENT AND CIRCULATION (Act of October 23, 1962: Section 4369, Title 39, United States Code.)

1. Date of filing: Oct. 1, 1976.

2. Title of publication: "Hlas Národa" (Voice of the Nation).

3. Frequency of issue: Once a week — Saturday.

4. Location of known office of publication: 2657-59 S. Lawndale Ave., Chicago, Illinois 60623.

5. Location of the headquarters or general business offices of the publishers: 2657-59 S. Lawndale Ave., Chicago, Illinois 60623.

6. Names and addresses of publisher, editor, and managing editor: Publisher: "VELEHRAD" — Czech-American Heritage Center Inc., 2657-59 S. Lawndale Ave., Chicago, Illinois 60623.

Legal Adviser: Henry Synek, Attorney at Law, Chicago, Ill.

Editor and Managing Editor: Rev. Vojtěch J. Vít, O.S.B., 1641 S. Allport St., Chicago, Illinois 60608.

7. Owner: "VELEHRAD", Czech-American Heritage Center, Inc., 2657-59 S. Lawndale Ave., Chicago, Illinois 60623.

8. Known bondholders, mortgagees, and other security holders owning or holding 1 percent or more of total amount of bonds, mortgages or other securities: None.

9. Paragraphs 7 and 8 include, in cases where the stockholder or security holder appears upon the books of the company as trustee or in any other fiduciary relation, the name of the person or corporation for whom such trustee is acting, also the statements in the two paragraphs show the affiant's full knowledge and belief as to the circumstances and conditions under which stockholders and security holders who do not appear upon the books of the company as trustees, hold stock and securities in a capacity other than that of a bona fide owner. Names and addresses of individuals who are stockholders of a corporation which itself is a stockholder of bonds, mortgages or other securities of the publishing corporation have been included in paragraphs 7 and 8 when the interests of such individuals are equivalent to 1 percent or more of the total amount of the stock or securities of the publishing corporation.

10. Extent and Nature of Circulation:

A. Total No. Copies Printed (Net Press Run): Average No. copies each issue during preceding 6 months: 3,500: Single issue nearest to filing date: 3650.

B. Paid Circulation:

1. Sales Through Dealers and Carriers, Street Vendors and Counter Sales: Average No. copies each issue during preceding 6 months: 911: Single issue nearest to filing date: 965.

2. Mail Subscriptions: Average No. copies each issue during preceding 6 months: 2,273 Single issue nearest to filing date: 2,298.

C. Total Paid Circulation: Average No. copies each issue during preceding 6 months: 3,217: Single issue nearest to filing date: 3,263.

D. Free Distribution (including Samples By Mail, Carrier or Other Means: Average No. copies each issue during preceding 6 months: 212: Single issue nearest to filing date: 348.

E. Total Distribution (Sum of C and D): Average No. copies each issue during preceding 6 months: 3,429: Single issue nearest to filing date: 3,611.

F. Office Use, Left-Over, Unaccounted, Spoiled After Printing: Average No. copies each issue during preceding 6 months: 71: Single issue nearest to filing date: 39 (Returns from News Agency).

G. Total (Sum of E & F — should equal net press run shown in A): Average No. Copies each issue during preceding 6 months: 3,500: Single issue nearest to filing date: 3650.

I certify that the statements made by me above are correct

(Signed)
Vojtěch J. Vít, O.S.B.

THE DIRECTORS OF CESKA SIN KARLIN AND THE KARLIN CLUB

are sponsoring a

STEAK ROAST and DANCE

ON SATURDAY, OCTOBER 8, 1977
AT KARLIN HALL, 5302 FLEET AVENUE

- Serving will be continuous from 6:30 P.M.
- Ralph Malec and his Combo will provide the music beginning at 7:30 P.M.
- The cost of the event is $8.00 including refreshments.
- Reservation may be had from the Secretary of the Karlin Club Joe Kocab at 883-4760.

Thanks, Joe Kocab 883-4760

FOR RENT —

4 Rooms — Unfurnished, 1st Floor. Prefer young couple. Call 762-2510.